สัญญาณเตือน**ตาย**

เล่ม 5

โจวเฮ่าฮุย
周浩晖
เขียน

Littleell
แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

สารบัญ

1	.....	**บทที่แปด**	นกกระเรียนและชาวประมง
51	.....	**บทที่เก้า**	แผนการลับ
104	.....	**บทที่สิบ**	งานเลี้ยงปลามังกร
141	.....	**บทที่สิบเอ็ด**	แหกคุก
222	.....	**บทที่สิบสอง**	ค้นหาเบาะแส
268	.....	**บทที่สิบสาม**	ปฏิบัติการเก็บเกี่ยว
298	.....	**บทที่สิบสี่**	บทเพลงอำลา
339	.....	**บทที่สิบห้า**	บทเพลงอำลา: แยกย้าย

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

และแล้วก็มาถึงเล่มที่ห้า เล่มสุดท้ายของ *สัญญาณเตือนตาย* อาชญนิยายที่ตื่นเต้นเร้าใจในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้

หลังจากติดคุก ตู้หมิงเฉียงก็พยายามหลบเลี่ยงการมีปัญหากับคนในคุกมาตลอด แต่ดูเหมือนโชคชะตาของเขาจะไม่เป็นเช่นนั้น ต่อให้หลบเลี่ยงแค่ไหนสุดท้ายก็ต้องเผชิญกับปัญหาที่ยากจะแก้ไขอยู่ดี จนทำให้เขาต้องตัดสินใจแหกคุก เพื่อปกป้องบางสิ่งบางอย่าง

แผนการการแหกคุกของเขาจะสำเร็จหรือไม่ บทสรุประหว่างนักฆ่าทางอินเทอร์เน็ต Eumenides กับหลัวเฟยจะเป็นอย่างไร คำตอบอยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้ว

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์

พฤศจิกายน 2563

บทที่แปด

นกกระเรียนและชาวประมง

สำหรับอาหัวแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่า สนามบินเมืองมณฑลเป็นสถานที่แห่งความทรงจำอันเจ็บปวด

ปลายฤดูใบไม้ร่วงของปีที่แล้ว เติ้งหัวถูกยิงเสียชีวิตภายในห้องโถงอาคารผู้โดยสารแห่งนี้ ตั้งแต่นั้นม่านความล้มเหลวหลังเฟื่องฟูจนถึงขีดสุดของหลงอวี่กรุ๊ปก็เปิดออก แต่สำหรับอาหัว การตายของเติ้งหัวมีผลกระทบต่อจิตใจของเขามากกว่าเรื่องสิ่งของนอกกายอื่นใด เพราะในสายตาของอาหัว เติ้งหัวไม่ได้มีฐานะเป็นเพียงเจ้านายของตนเท่านั้น... ยังเป็นชายผู้มอบชีวิตครั้งที่สองให้กับเขาด้วย ระหว่างพวกเขานอกจากความสัมพันธ์แบบนายบ่าวแล้ว ยังมีความสัมพันธ์ฉันญาติที่มากกว่าสายเลือดอีกด้วย

คืนนั้นอาหัวต้องทนมองเติ้งหัวล้มลงต่อหน้าต่อตา ความรู้สึกเจ็บปวดและสิ้นหวังแบบนั้นช่างคล้ายกับธารน้ำแข็งที่หลอมละลายกลืนกินเขาไปในชั่วพริบตา เขาไม่มีทางลืมว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นมีเงาดำยืนมองทุกอย่างจากมุมสูงของอาคารผู้โดยสาร คล้ายเหยี่ยวหยิ่งผยองกำลังมองดูตัวไพกา[1] บนผืนหญ้าไร้ซึ่งที่หลบซ่อน แม้เขาคนนั้นจะใช้แสงสะท้อนสว่างไสวของสนามบินปกปิดรูปพรรณสัณฐานของตน แต่อาหัวกลับรู้สึกได้

[1] สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง รูปร่างเล็กกว่ากระต่าย ลักษณะคล้ายหนู

ชัดเจนว่าแววตาที่เหมือนกับคมดาบของอีกฝ่ายกวาดผ่านทั่วร่างกายของเขา และเขากลับเป็นเหมือนทารกเปลือยเปล่าไร้เรี่ยวแรงโต้กลับใด ๆ ฉากนี้บาดลงส่วนลึกในจิตใจเขา กลายเป็นความอัปยศไปชั่วชีวิต

ยังดีที่อาหัวไม่หลีกหนีเพราะความอัปยศ เขาเองไม่เคยหวาดกลัวต่อความเจ็บปวดใด ๆ ความอัปยศและความเจ็บปวดจะจุดไฟแค้นในตัวเขา...เปลวไฟแห่งการชำระแค้น!

ดังนั้นเมื่ออาหัวมาถึงสนามบินเมืองมณฑลอีกครั้ง ฝีเท้าของเขาจึงมั่นคง แผ่นหลังผายตรง แม้เขาจะเคยแพ้ ณ ที่แห่งนี้ไปครั้งหนึ่ง แต่ตราบใดที่ยังต่อสู้ เขาเชื่อมั่นว่าตนยังมีโอกาสพลิกเกมกลับมาชนะ

เที่ยวบินที่อาหัวรอจะมาถึงในอีกหนึ่งชั่วโมง เขาจึงหาร้านกาแฟบริเวณห้องโถงนั่งก่อน ในร้านมีคนไม่มาก อาหัวเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง ตรงนี้นอกจากสามารถมองเห็นสถานการณ์ต่าง ๆ ของโถงใหญ่นอกร้านแล้ว ยังตรงกับประตูร้าน ทุกคนที่เดินเข้าออกต่างไม่สามารถเล็ดลอดจากสายตาของเขาไปได้

หลังจากเกิดเรื่องกับหมิงหมิงก็มีเหตุผลเพียงพอที่อาหัวจะให้ความสนใจกับสถานการณ์ต่าง ๆ รอบตัว ดีที่เคยเป็นบอดี้การ์ดมาหลายปี จะปกป้องตนเองไม่ถือว่าเป็นปัญหา

พนักงานเสิร์ฟสาวสวยยกกาแฟที่อาหัวสั่งมาวางลงตรงหน้าเขาเบา ๆ ยิ้มแล้วกล่าวว่า "ทานให้อร่อยนะคะ คุณลูกค้า"

อาหัวยกแก้วขึ้นจิบอีกหนึ่ง คิ้วก็พลันขมวดขึ้น พนักงานเสิร์ฟตกใจถามอย่างเป็นกังวลว่า "รสชาติแปลกเหรอคะ"

อาหัวโบกมือไปมาแสดงว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาแฟ หางตาของเขาตวัดขึ้นเล็กน้อย...บริเวณนั้นเป็นทางเข้าร้านกาแฟ

พนักงานเหมือนตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงเหลียวหลังมองไปยังทางเข้าร้าน เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังก้าวเท้ายาว ๆ จากด้านนอกเข้ามาในร้าน ชายคนนั้นอายุราว ๆ สี่สิบปี สีหน้าเรียบเฉย ฝีเท้ามั่นคง ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณ์ภายนอกหรือสีหน้าท่าทางต่างทำให้ผู้อื่นไว้วางใจและรู้สึกดี

ทุกสอบผ่าน

พนักงานเดินเข้าไปต้อนรับอย่างรู้งานว่า “คุณลูกค้า ท่านเดียวรึเปล่าคะ” ผู้มาใหม่ยื่นมือชี้ไปที่อาหัวกล่าวว่า “ผมมาหาคน” ขณะพูดก็ไม่หยุดก้าวเท้า พนักงานเดินตามไปตลอดทาง เมื่อเห็นชายวัยกลางคนนั่งลงตรงหน้าอาหัวเรียบร้อยแล้ว จึงยื่นเมนูให้พร้อมถามว่า “คุณลูกค้าลองดูก่อนนะคะว่าอยากสั่งอะไร”

แต่ชายหนุ่มกลับเลื่อนเมนูคืนตรงกลับไป “ไม่ละครับ ผมพูดสองสามประโยคก็จะไป”

พนักงานไม่พูดอะไรต่อ เก็บเมนูกลับไปอย่างว่าง่ายแล้วเดินจากไป อาหัวเองก็จิบกาแฟอีกอึกหนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองตรงไปยังแขกที่ไม่ได้รับเชิญคนนั้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้การหลัว บังเอิญขนาดนี้เลย”

ผู้มาใหม่คือผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมคนใหม่ของเมืองมณฑล อาหัวและเขานับว่าเป็นคนรู้จักกันมานาน ความจริงแล้วกับหลัวเฟยคนนี้ความรู้สึกที่อาหัวมีต่อเขานับว่าไม่เลว แต่เพราะหานเฮ่าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑลคนก่อนสังหารเติ้งหัว อาหัวจึงถืออคติต่อชุดสืบสวนพิเศษของตำรวจทั้งหมด บวกกับการบงการคดีฆาตกรรมศพคู่ที่อาคารใหญ่หลงอวี่และการตายของหานเฮ่าแล้ว เขาและหลัวเฟยย่อมเหมือนน้ำกับไฟที่ไม่อาจหลอมรวมกันเป็นธรรมดา

หลัวเฟยดูสงบนิ่งมากเมื่อเผชิญหน้ากับคำพูดเย้ยหยันของอาหัว เขาพูดตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม “ไม่มีบังเอิญหรือไม่บังเอิญหรอก ช่วงนี้พวกตำรวจจับตามองคุณอยู่ตลอดเวลา...โดยเฉพาะหลังจากพี่หลงประสบอุบัติเหตุรถยนต์”

อาหัวอดใจสั่นไม่ได้ที่จู่ ๆ อีกฝ่ายพูดเรื่องพี่หลงขึ้นมา แต่หน้าของเขากลับไม่เปลี่ยนสีแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นเขายังยิ้มบาง ๆ ถามรุกอีกฝ่ายโดยไม่ถอยหนีว่า “งั้นที่คุณมาวันนี้ก็เพื่อจับกุมผมหรือ”

“หากผมมาจับคุณเพราะเรื่องนี้” หลัวเฟยหรี่ตาลงเบา ๆ แล้วถาม “ทำไมผมต้องรอจนกระทั่งวันนี้ด้วยล่ะ”

อาหัวและหลัวเฟยสบตากัน ต่างฝ่ายต่างไม่มีทีท่าว่าจะถอย จากนั้นอาหัวก็ใช้น้ำเสียงจงใจล้อเลียนอีกฝ่าย “อุบัติเหตุรถยนต์นั่น เป็นเพียง

อุบัติเหตุ คุณไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันว่ามันไม่ใช่”

“ใช่ ผมไม่มีหลักฐาน” ราวกับหลัวเฟยเปิดเผยผ่านคำพูดว่ากำลังเป็นรอง แต่ท่าทางของเขากลับยังนิ่งเฉยเหมือนเคย โดยเฉพาะดวงตาแวววับคู่นั้นที่เผยให้เห็นความสุขุมมั่นใจอยู่ตลอดเวลา

ท่าทางแบบนี้กลับทำให้อาหัวจับความจริงเท็จไม่ได้ เขาอดไม่ได้ที่จะจู่โจมลองเชิงอีกฝ่ายก่อน “แล้วการที่คุณมานั่งตรงนี้ ตอนนี้ กาแฟก็ไม่ดื่ม คุณต้องการทำอะไรกันแน่”

หลัวเฟยเบนศีรษะมองไปนอกหน้าต่างจบการประลองสายตากับอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็ตอบคำถามของเขาว่า “ผมมาหาคุณเพื่อขอคนคนหนึ่ง”

อาหัวเบิกตาขึ้นแสดงสีหน้างุนงง แต่หลัวเฟยกลับมองไปยังผู้คนมากมายที่เร่งรีบและคึกคักภายในห้องโถงอาคารผู้โดยสารอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเสริมขึ้นอีกว่า “เจิ้งเจีย...ขอให้คุณมอบเธอให้ผม”

อาหัวคาดไม่ถึงว่าจุดประสงค์การมาในครั้งนี้ของหลัวเฟยจะเป็นผู้หญิงคนนั้น เขาใช้นิ้วมือเขี่ยแก้วกาแฟที่อยู่เบื้องหน้าเบา ๆ แล้วถามขึ้นหลังนิ่งเงียบไปสักพักว่า “คุณหมายความว่ายังไง”

หลัวเฟยหันหน้ากลับมาอีกครั้ง แววตาของเขาไม่เปล่งประกายคมกริบเหมือนก่อนอีกแล้ว

“ผมไม่ได้กำลังใช้ฐานะตำรวจมาออกคำสั่งอะไรกับคุณ เพียงแค่ผมเป็นเพื่อนเก่าของพ่อเจิ้งเจีย หวังว่าเธอจะมีสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยกว่านี้” เขามองแล้วกล่าวกับอีกฝ่าย

จู่ ๆ อาหัวก็เริ่มเปลี่ยนเป็นโกรธ รู้สึกว่าการกระทำของตนถูกเข้าใจผิด เขาแค่นเสียง “ฮึ” ครั้งหนึ่ง “คุณคิดว่าผมจะทำร้ายเธอหรือ ผมก็แค่ได้รับการไหว้วานจากคนอื่น ผมดูแลผู้หญิงคนนั้นอยู่...”

“ผมเข้าใจ” หลัวเฟยพูดแทรกคำบ่นของอีกฝ่ายทันที “ผมรู้ดีว่าคุณไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเจิ้งเจีย คุณส่งเธอไปรักษาตาถึงอเมริกา จากจุดนี้คุณนับว่าเป็นผู้มีพระคุณของเธอ และผมก็รู้ดีว่าใครเป็นผู้ไหว้วานคุณ ผมรู้แม้กระทั่งว่าพวกคุณมีข้อตกลงอะไรร่วมกัน...”

"คุณอยากทำลายข้อตกลงของเรา?" อาหัวถามกลับอย่างรวดเร็ว ตอนแรก Eumenides ได้เทปเสียงที่ยืนยันได้ว่าอาหัววางแผนคดีศพคู่ในห้องปิดตายอาคารใหญ่หลงอวี่ จากนั้นก็ใช้เทปเสียงดังกล่าวต่อรองให้อาหัวดูแลเจิ้งเจีย ในเมื่อหลัวเฟยคาดเดาได้ถึงข้อตกลงระหว่างพวกเขาอย่างนั้นคงต้องกำลังจับจ้องเทปเสียงนี่อยู่สินะ ตอนนี้พวกเขาทราบแล้วว่าผู้หญิงคนนี้คือข้อเท้าของอะคิลลิส[2] จุดที่อ่อนแอที่สุดในจิตใจของ Eumenides การที่หลัวเฟยต้องการพาตัวเธอไปตอนนี้คงเพราะอยากใช้โอกาสนี้บีบบังคับให้ Eumenides แปรพักตร์

หลัวเฟยร้อง "อืม" ขึ้น พูดเสียงเย็นว่า "ผมจำเป็นต้องทำแบบนั้นด้วยหรือ"

อาหัวยกแก้วกาแฟในมือขึ้นจิบอย่างไม่รีบร้อน ถามกลับว่า "คุณคงไม่ใช่ว่าแม้แต่ในฝันก็ยังอยากส่งผมขึ้นศาลตัดสินหรอกนะ"

"ผมอยากอยู่แล้ว" หลัวเฟยเพ่งมองไปที่จุดจุดหนึ่งกล่าวว่า "แต่นั่นไม่ใช่ความฝัน เพราะมันกำลังจะกลายเป็นความจริงในอีกไม่ช้า"

อาหัวใจสั่นเยือก เขาเริ่มรู้สึกถึงแรงกดดันอันแรงกล้าที่ชายตรงหน้าส่งมาให้...แต่เขาเคยชินกับการอยู่ภายใต้แรงกดดันมานานแล้ว หลังเขาค่อย ๆ วางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะก็พ่นคำสี่คำออกมาตรงหน้าอีกฝ่าย "ผมจะรอคุณ"

"คุณรอไม่นานหรอก" หลัวเฟยตอบกลับอย่างขึงขังราวกับกำลังให้สัญญาอะไรบางอย่าง เขาหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิม "แต่ผมไม่มีทางใช้ประโยชน์จากผู้หญิงคนนั้น และพวกเราต่างรู้ดีว่าการทำแบบนั้นมันไม่มีความหมายอะไร"

อาหัวพยักหน้าเห็นด้วย Eumenides ไม่มีทางพ่ายแพ้ต่อการขู่บังคับ

---

[2] Achilles' Heel หมายถึงจุดอ่อน หรือจุดตาย สำนวนนี้เกิดจากตำนานกรีกโบราณ ที่เล่าว่าอะคิลลิสจะตายตั้งแต่ยังแบเบาะ เทธิสแม่ของเขาจึงจุ่มร่างของอะคิลลิสลงไปในแม่น้ำสติกซ์ ซึ่งมีความเชื่อว่าเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ โดยเธอใช้สองมือจับข้อเท้าของอะคิลลิสเอาไว้ ทำให้มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่ไม่สัมผัสกับแม่น้ำสติกซ์ แม้ทั่วร่างกายของอะคิลลิสจะแข็งแกร่ง แต่มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่กลายเป็นจุดอ่อน

ใด ๆ หากหลัวเฟยจงใจทำลายข้อตกลงระหว่างตนกับ Eumenides คงจะได้ผลลัพธ์ในทางตรงข้ามเท่านั้น พอเริ่มกระจ่างไปอีกขั้นเขาก็ผ่อนคลายอารมณ์ลง พลางยิ้มแล้วกล่าวกับหลัวเฟยว่า "งั้นผมก็ไม่มีอะไรต้องห่วงเรื่องคุณแล้วจริง ๆ หรือคุณจะกล่าวโทษผมข้อหาทำให้เกิดอุบัติเหตุจราจรแล้วตัดสินให้ผมรับโทษสักปีหรือครึ่งปี"

หลัวเฟยทราบความนัยในคำพูดของอีกฝ่าย แม้ตนจะจับกุม Eumenides ได้ แต่สุดท้ายก็ตัดสินให้ฝ่ายหลังต้องจำคุกเพียงห้าปีเท่านั้นเพราะมีหลักฐานไม่เพียงพอ เมื่อต้องเผชิญกับคำพูดเหน็บแนมซึ่ง ๆ หน้าแบบนี้เขาเพียงยิ้มตอบไปเท่านั้นโดยไม่พูดอะไร

เมื่ออาหัวเห็นว่าทำให้อีกฝ่ายโกรธไม่ได้ก็เริ่มรู้สึกหมดสนุก เขายกกาแฟขึ้นดื่มอีกครั้ง กลอกตาไปมาถามว่า "เอาเถอะ ในเมื่อการมาครั้งนี้ของคุณไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานก็รบกวนคุณให้เหตุผลผมหน่อยเถอะ ว่าทำไมถึงต้องการเอาตัวเจิ้งเจียไปจากผม"

คำตอบของหลัวเฟยชัดเจนง่ายดาย "เพื่อความปลอดภัยของเธอ"

แก้วกาแฟในมืออาหัวหยุดค้างอยู่กลางอากาศ "คุณคิดว่าผมปกป้องเธอไม่ได้หรือ"

หลัวเฟยไม่พูดอะไร แต่ท่าทางเงียบงันของเขาได้บ่งบอกจุดยืนชัดเจนแล้ว

อาหัวยิ้มออกมา ถามอีกฝ่ายกลับ "ทั่วทั้งมณฑลยังมีบอดี้การ์ดที่ดีกว่าผมอีกหรือ"

หลัวเฟยยอมรับว่า "แม้จะนับรวมทั้งประเทศก็คงไม่มี"

อาหัวยกแก้วกาแฟเอาไว้ท่าทางไม่พอใจ "แล้วทำไมคุณถึงรู้สึกว่าผมปกป้องผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้ล่ะ"

หลัวเฟยถอนหายใจเบา ๆ "ตอนนี้สถานการณ์ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คุณไม่ได้เป็นบอดี้การ์ดอีกต่อไป คุณคือเป้า หากคุณเป็นบอดี้การ์ด ยิ่งมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายของคุณจะยิ่งปลอดภัย แต่เมื่อคุณกลายเป็นเป้า ยิ่งมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายคุณจะยิ่งอันตราย...คุณเข้าใจรึเปล่า"

อาหัวอึ้งตะลึงไป ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยคิดทบทวนหลักการพวกนี้

อย่างละเอียดเลย เมื่อได้ยินเอาตอนนี้ก็ทำให้เขางุนงงอยู่บ้าง

แต่หลัวเฟยไม่ต้องการรอคอย ดวงตาของเขาสว่างวาบขึ้น เริ่มใช้ไม้แข็งกว่าเดิมทันที "ลองคิดถึงหมิงหมิงดูสิ ลองคิดดูว่าทำไมเธอถึงเป็นแบบนี้"

คำพูดนี้ตรงเข้าเล่นงานจุดอ่อนของอาหัวอย่างแม่นยำ ฝ่ายหลังยากที่จะแบกรับการจู่โจมเช่นนี้ เขากระแทกแก้วกาแฟลงบนโต๊ะหนัก ๆ ตะคอกถามอีกฝ่ายด้วยแววตาโกรธเกรี้ยว "คุณหมายความว่ายังไง จะบอกว่าผมทำร้ายหมิงหมิงหรือ!"

หลัวเฟยส่ายศีรษะเบา ๆ "ผมไม่ได้บอกว่าอะไรที่ทำร้ายหมิงหมิง แต่อยากบอกคุณว่าความจริงมันเป็นยังไง"

ความจริงคืออะไรกันแน่ อาหัวอดคิดตามการชักนำของอีกฝ่ายไม่ได้

หากหมิงหมิงไม่ได้ใกล้ชิดกับตนเช่นนี้ แล้วเธอจะมีจุดจบอย่างนี้ได้อย่างไร ศัตรูร้ายกาจขนาดนี้ แม้เขาจะพอปกป้องตนเองได้ แต่คนรอบตัวกลับไม่วายต้องได้รับบาดเจ็บไปด้วย โดยเฉพาะคนที่ตนเห็นคุณค่าอาจจะกลายเป็นเป้าให้ศัตรูทำร้าย แม้ว่าตนจะมีความสามารถเพียงใดก็ปกป้องคนรอบกายไม่ได้ทุกคนหรอก

อาหัวนึกถึงคำพูดที่อดีตนายหญิงเคยพูดเอาไว้พวกนั้นอีกครั้ง จิตใจของเขายิ่งหนาวเหน็บ แต่บริเวณหน้าผากกลับมีหยดเหงื่อผุดขึ้นมา

ใช่ แม้ตนจะแข็งแกร่งพอ...แต่เพราะความแข็งแกร่งของตนดันลากคนข้างกายเข้ามาติดวังวนอันตราย ทุกคนที่เขาห่วงใย ทุกคนที่เขาอยากปกป้องคงต้องบาดเจ็บเพราะเหตุนี้

แล้วอะไรคือสาเหตุล่ะ เป็นตัวน้ำวนเอง หรือการไหลของอากาศที่ทำให้เกิดน้ำวน

อาหัวใช้สองมือกุมแก้วกาแฟนั้นไว้ ของเหลวสีน้ำตาลเข้มภายในแก้วสั่นไหวเบา ๆ เป็นระลอก ๆ เขาได้ยินหลัวเฟยพูดอีกว่า "ตอนนี้คุณควรเข้าใจนะ ผมไม่ได้ต้องการทำลายข้อตกลงของคุณกับคนคนนั้น แต่กลับกัน ผมกำลังช่วยให้คุณบรรลุข้อตกลง"

อาหัวสะกดอารมณ์ของตนเองเอาไว้ รอจนสงบลงจึงถามอีกฝ่าย

"แล้วคุณต้องการให้ผมทำยังไง"

หลัวเฟยเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ "เที่ยวบินนี้จะเดินทางมาถึงในอีกครึ่งชั่วโมง คุณให้ข้อมูลติดต่อเจิ้งเจียกับผม จากนั้นก็รีบจากไปจะดีที่สุด แล้วล่อ 'หาง' พวกนั้นไปด้วยล่ะ"

อาหัวต้องเข้าใจคำว่า 'หาง' อยู่แล้ว เขาหันศีรษะมองไปยังห้องโถงผู้โดยสารนอกหน้าต่างแล้วระบุเป้าหมายส่วนหนึ่งในฝูงชนอย่างรวดเร็ว ตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจว่า "พวกนี้ผมกระดิกนิ้วนิดเดียวก็จัดการได้หมดแล้ว"

หลัวเฟยขมวดคิ้วแน่นเตือนอีกฝ่าย "กำจัดพวกเขาได้ไม่ได้แปลว่าจะกำจัดปัญหาได้"

อาหัวเข้าใจเหตุผลที่หลัวเฟยพูดดี แต่จิตใต้สำนึกของเขายากจะยอมรับการเตรียมการอย่างดีที่อีกฝ่ายเตรียมไว้ให้ เขาหาเหตุผลโต้กลับหลังไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง "ผมไปตอนนี้จะมีประโยชน์หรือ คนของเกาเต๋อเซินเห็นการพบปะของเราแล้ว พวกเขาอาจทิ้งพวกมีฝีมือไว้จับตาดูคุณต่อไป"

"เป็นไปได้มากทีเดียว" หลัวเฟยไม่ปิดบังปัญหานี้ "แต่นี่ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ความจริงแล้ว ผมยังหวังให้เกาเต๋อเซินรู้ว่าตอนนี้ผมดูแลเจิ้งเจียอยู่ แบบนี้ผู้หญิงคนนั้นจะยิ่งปลอดภัย เพราะเป้าหมายของเกาเต๋อเซินคือคุณ เขาไม่อยากแหย่พวกตำรวจให้เกิดปัญหาหารอก"

อาหัวพยักหน้า แต่สีหน้ากลับยิ่งเคร่งขรึมขึ้น "ถูกต้อง ตอนนี้เป็นช่วงที่เกาเต๋อเซินกำลังมีอำนาจในเมืองมณฑล และจะต้องพยายามรักษาความสัมพันธ์กับตำรวจ"

หลัวเฟยฟังแล้วรู้สึกว่าคำพูดนี้แปลก ๆ จึงรีบถามกลับว่า "ความสัมพันธ์อะไร"

"พวกคุณไม่ได้ร่วมมือกันหรือ" อาหัวยิ้มเย็นว่า "แล้วทำไมจังหวะในการจู่โจมหลงอวี่กรุ๊ปของพวกคุณถึงพร้อมเพรียงกันได้ขนาดนี้"

"เหลวไหล! การที่หลงอวี่กรุ๊ปมีสภาพอย่างทุกวันนี้เพราะชดใช้ให้กับความผิดก่อนหน้านี้ หากเกาเต๋อเซินไม่ซึมซับบทเรียนไปบ้าง เขาก็ต้อง

ลงเอยแบบเดียวกันในไม่ช้า ร่วมมือกันหรือ ทำไมตำรวจอย่างเราต้องร่วมมือกับคนแบบนี้ด้วย” หลัวเฟยโต้คำพูดของอีกฝ่ายกลับด้วยความโกรธ

“คุณจะคิดยังไงก็ช่างเถอะ พวกคุณจะร่วมมือกันหรือไม่ก็ช่าง มันทำให้ผมกลัวไม่ได้หรอก” พอพูดจบก็ยื่นมือไปล้วงนามบัตรในกระเป๋าออกมา “ผมจ้างคุณหมอคนหนึ่งให้คอยดูแลเจิ้งเจียเป็นพิเศษ นี่เป็นข้อมูลติดต่อของเธอ จากนี้ไปคุณจัดการเองก็แล้วกัน”

หลัวเฟยรับนามบัตรมา ใบหน้าเปล่งประกายรอยยิ้มที่ยากจะได้เห็น จากนั้นก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่ายังไงสำหรับเรื่องนี้ผมจำเป็นต้องขอบคุณคุณ”

อาหัวโบกมือเบา ๆ เป็นเชิงไม่อยากรับคำขอบคุณจากอีกฝ่าย “ผมแค่ทำให้ข้อตกลงลุล่วงเท่านั้น หากคุณรู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ ก็ช่วยจ่ายเงินแทนผมหน่อยแล้วกัน” ขณะพูดเขาก็ลุกขึ้น ทิ้งกาแฟที่ดื่มเหลือครึ่งแก้วไว้แล้วจากไปโดยไม่หันกลับมาอีก

หลัวเฟยนั่งอยู่คนเดียวครู่หนึ่ง จนกระทั่งได้ยินเสียงประกาศรายละเอียดเที่ยวบินที่เดินทางมาถึงจึงชำระเงินแล้วจากไป เมื่อเดินออกจากร้านกาแฟเขาก็ติดต่อเบอร์คุณหมอผู้ดูแลบนนามบัตรได้ และนัดแนะสถานที่นัดพบกับอีกฝ่าย

หลัวเฟยรอตรงจุดนัดพบได้ประมาณสิบนาที ผู้โดยสารในเที่ยวบินดังกล่าวก็เริ่มทยอยเข้าสู่อาคารผู้โดยสาร หลัวเฟยสายตาแหลมคม เขาหาเจิ้งเจียในฝูงชนเจออย่างรวดเร็ว เห็นเพียงดวงตาทั้งสองของเธอต่างปิดด้วยผ้าพันแผลกำลังเดินไปข้างหน้าช้า ๆ ภายใต้การพยุงของหญิงสาวชุดขาวคนหนึ่ง

หลัวเฟยเดินขึ้นหน้าสองสามก้าวเพื่อต้อนรับ หญิงสาวชุดขาวที่กำลังพยุงเจิ้งเจียอยู่คือเสี่ยวเฉิน คุณหมอผู้ดูแลที่อาหัวจัดเอาไว้ เมื่อเธอเห็นหลัวเฟยเดินใกล้เข้ามาก็เริ่มก้าวเท้าช้าลง เจิ้งเจียสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างทันที เธอจึงใช้หูตั้งใจฟังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินไปยังทิศทางตรงหน้าช้า ๆ “คุณตำรวจหลัว ใช่คุณรึเปล่าคะ”

หลัวเฟยงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง ถามกลับไปว่า “คุณรู้ได้ยังไงครับ” เมื่อครู่ขณะที่เขาติดต่อกับคุณหมอผู้ดูแลก็พูดไปเพียงว่ามารับ แต่ยังไม่ทันได้แสดงตัวตนที่แท้จริงด้วยซ้ำ

เจิ้งเจียยิ้มพลางกล่าวว่า “ฉันได้ยินที่คุณกับพี่เฉินคุยกันทางโทรศัพท์ค่ะ ฉันจำเสียงของคุณได้”

“หูของเธอน่ะดีมากนะคะ ทั้งยังไม่ลืมเสียงที่เคยได้ยินอีกต่างหาก” เสี่ยวเฉินเองก็ช่วยเสริมอยู่ด้านข้าง

แบบนี้นี่เอง หลัวเฟยเองก็อดตกใจไปด้วยไม่ได้ ก่อนหน้านี้เขาเคยเจอกับเจิ้งเจียเพียงครั้งเดียว แต่อีกฝ่ายกลับสามารถแยกแยะเสียงของตนจากเสียงในสายโทรศัพท์ของอีกคนหนึ่งได้ ทั้งยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผู้คนวุ่นวายอย่างสนามบินนี่อีก การได้ยินแบบนี้ถือว่าหาได้ยากมากในบรรดาคนธรรมดา

หลังทักทายกันเรียบร้อยแล้วหลัวเฟยเริ่มถามถึงผลการผ่าตัดของเจิ้งเจีย “ตอนนี้อาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“การผ่าตัดประสบความสำเร็จดีมากค่ะ” เสี่ยวเฉินบอกหลัวเฟย “ตอนนี้เหลือเพียงต้องพักฟื้น รอจนสามารถถอดผ้าพันแผลออกได้หมดเธอก็จะกลับมามองเห็นอีกครั้งค่ะ”

“คุณหมอบอกว่าดวงตาของฉันหายดีแล้วค่ะ เพียงแต่ยังไม่ชินต่อแสงภายนอกเท่านั้น ดังนั้นต้องค่อย ๆ ถอดผ้าพันแผลพวกนี้ออก วันละหนึ่งชั้น หากนับรวมวันนี้ด้วยยังต้องใช้เวลาอีกสามสิบสองวันค่ะ” เจิ้งเจียยกนิ้วมือขึ้น ชูเลข ‘3’ และ ‘2’ ตามลำดับ บ่งบอกความต้องการที่อยากจะกลับมามองเห็นอีกครั้ง

“คุณหัวล่ะคะ” เวลานี้เสี่ยวเฉินนึกถึงนายจ้างของตนเอง “เขาบอกว่าจะมารับที่สนามบินนี่คะ”

“อ้อ เขามีธุระกะทันหันเลยต้องกลับไปก่อนครับ” หลัวเฟยอ้างเหตุผลไปเรื่อยเปื่อย พอหันศีรษะไปเห็นเพียงเจิ้งเจียกำลังเอียงศีรษะอยู่ดูจากสีหน้าแล้วคล้ายกับกำลังสนใจประเด็นนี้เป็นอย่างมาก เขาจึงพูดต่ออีกว่า “ช่วงนี้อาหัวค่อนข้างยุ่ง คงไม่มีเวลามาหาพวกคุณ”

ทดลองอ่าน

เจิ้งเจียรับว่า “ค่ะ” เสียงหนึ่ง มีทีท่าเสียใจนิดหน่อย ดวงตาของเธอจะกลับมาเป็นปกติในไม่ช้านี้แล้ว เธออยากแบ่งปันข่าวดีนี้กับเพื่อนๆ แต่กลับยิ่งต้องการขอบคุณคนที่เคยช่วยเหลือ แต่ทำไมพวกเขามักจะมาเจอกันอย่างกะทันหัน จากนั้นก็จากกันกะทันหันโดยไม่ได้ร่ำลาอยู่เรื่อยเลยล่ะ

เหตุผลเกี่ยวพันที่ลึกซึ้งกว่านี้แน่นอนว่าหลัวเฟยพูดอะไรไม่ได้อีก เขาพาเจิ้งเจียและเสี่ยวเฉินไปยังลานจอดรถของสนามบิน แล้วใช้โอกาสนี้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ผมจัดหาที่พักในวิทยาลัยตำรวจให้คุณอยู่สักพักแล้ว ทั้งยังไหว้วานเพื่อนของผมให้ช่วยดูแลคุณ ที่นั่นปลอดภัย เงียบสงบ รอบๆ มีทั้งโรงพยาบาล โรงอาหาร สะดวกสบายทุกอย่าง คุณพักฟื้นที่นั่นให้สบายใจนะครับ”

เมื่ออีกฝ่ายเอาใจใส่รายละเอียดแบบนี้ทำให้เจิ้งเจียซึ้งใจ แต่หลังกล่าวคำขอบคุณไป เธอกลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ “ฉันเปลี่ยนที่อยู่กะทันหันแบบนี้ เพื่อนของฉันจะหาฉันไม่พบรึเปล่าคะ”

หลัวเฟยยิ้ม “หากพวกเขาต้องการหาตัวคุณย่อมต้องพบอยู่แล้วครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างวางใจ อีกฝ่ายไม่ได้บอกว่าทำไมหากเพื่อนต้องการหาตนย่อมต้องหาพบ แต่ในคำพูดของชายคนนี้กลับมีพลังงานพิเศษบางอย่างที่ทำให้น่าเชื่อถือ

ขณะนี้เสี่ยวเฉิน คุณหมอผู้ดูแลทำงานของตนสำเร็จลุล่วงแล้ว หลังเธอส่งเจิ้งเจียขึ้นรถของหลัวเฟยก็กล่าวลาทั้งสองคน แล้วเดินทางไปหาอาหัวเพื่อรับค่าจ้างด้วยตนเอง หลัวเฟยเองก็ขับรถพาเจิ้งเจียเดินทางมาถึงวิทยาลัยตำรวจเมืองมณฑล วนรอบวิทยาลัยอันแสนสงบนี้อยู่ครึ่งรอบสุดท้ายจึงหยุดลงที่หน้าหอพักแห่งหนึ่ง

บริเวณปากทางมีคนรอพวกเขาอยู่ก่อนแล้ว เธอคือหญิงสาวอ่อนโยนผอมเพรียวคนหนึ่ง ผมยาว ตาโต ผิวขาวผ่อง เต็มไปด้วยกลิ่นอายความงดงามของแดนใต้ แต่บริเวณหว่างคิ้วของเธอกลับคมเข้มดูมีสติปัญญาความสามารถ แฝงไปด้วยกลิ่นอายความองอาจกล้าหาญของหญิงสาวที่ไม่ด้อยไปกว่าผู้ชาย

เมื่อหลัวเฟยจอดรถเรียบร้อย ตนก็กระโดดลงจากรถก่อน เปิดประตูพยุงเจิ้งเจีย

ขณะนี้หญิงสาวที่คอยอยู่แล้วก็เดินเข้ามาบริเวณประตูรถ เธอช่วยหลัวเฟยพยุงร่างของเจิ้งเจีย ขณะเดียวกันก็ถามอย่างห่วงใยว่า "ตาเป็นยังไงบ้าง"

"ดีค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี" เจิ้งเจียตอบกลับสั้นๆ ขณะเดียวกันก็เอียงศีรษะไปยังทิศทางของผู้หญิงคนนั้น ราวกับกำลังจินตนาการรูปร่างของอีกฝ่ายในใจ

หลัวเฟยแนะนำกับเจิ้งเจียว่า "นี่คืออาจารย์มู่แห่งวิทยาลัยตำรวจ เธอคือเพื่อนคนที่ผมบอกคุณ ช่วงนี้คุณจะอยู่กับเธอ เธอจะดูแลคุณเป็นอย่างดีแน่นอน"

อาจารย์มู่ที่หลัวเฟยพูดถึงก็คือมู่เจี้ยนอวิ๋น อาจารย์ด้านจิตวิทยา หลัวเฟยเคยทำงานร่วมกับเธอคนนี้ในชุดสืบสวนพิเศษ 'สี่หนึ่งแปด' ขณะประลองฝีมือกับ Eumenides อีกทั้งสร้างความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อนร่วมงานขึ้น ครั้งนี้หลัวเฟยรับตัวเจิ้งเจียกลับมาเมืองมณฑลก็ตระหนักได้ว่าตนเป็นผู้ชาย หลายเรื่องไม่สะดวกที่จะดูแล จึงขอความช่วยเหลือจากมู่เจี้ยนอวิ๋น ฝ่ายหลังก็ตอบรับทันที หลายปีมานี้เธออยู่ในหอพักนักเรียนของวิทยาลัยตำรวจคนเดียว จึงดีใจที่จะมีเพื่อนใหม่มาอยู่ด้วย และยิ่งกว่านั้น พ่อของหญิงสาวคนนี้ยังเป็นถึงรุ่นพี่ที่บรรดาตำรวจเคารพอีกด้วย

เจิ้งเจียคำนับมู่เจี้ยนอวิ๋นทีหนึ่ง "ขอบคุณค่ะ อาจารย์มู่"

มู่เจี้ยนอวิ๋นตอบกลับขำๆ ว่า "ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นก็ได้ เรียกฉันว่าพี่มู่ก็พอค่ะ"

เจิ้งเจียเองก็ว่าง่าย ยิ้มพลางรีบแก้คำเรียก 'พี่มู่' ทันที

มู่เจี้ยนอวิ๋นยิ้มสดใสขึ้นมา "น้องสาว ช่วงนี้เธออยู่เป็นเพื่อนฉันก็แล้วกัน ผู้การหลัวบอกว่าเธอเล่นไวโอลินเพราะมาก ถ้ามีโอกาสให้ฉันได้รับเกียรติฟังบ้างนะ"

ทั้งสองคนเรียกพี่สาวน้องสาวกันไปมาราวกับเคยพบกันมาก่อน ตอนนี้ดูเหมือนหลัวเฟยจะกลายเป็นคนนอกเสียแล้ว ฝ่ายหลังกระแอม

ทีหนึ่ง แกล้งบ่นอย่างไม่พอใจ “เฮ้อ เดี๋ยวก็พี่สาวเดี๋ยวก็น้องสาว เลี่ยนไหมเนี่ย”

“มีคนอิจฉาแล้วละ...คุณเป็นถึงผู้การหลัวนะคะ พวกเราอยากเรียกคุณว่าพี่ชายยังไม่กล้าเลย” มู่เจี้ยนอวิ๋นจงใจกลั่นแกล้งอีกฝ่าย แสดงให้เห็นมุมหยอกเย้าเพศตรงข้าม

“เอาละ ๆ” หลัวเฟยแยกเขี้ยวอย่างเหลืออด “รีบพาเจิ้งเจียไปพักผ่อนเถอะ เธอบินไปบินมาตลอดทางลำบากแย่เลย”

“รีบอะไร ไม่ต้องกินข้าวก่อนหรือ” มู่เจี้ยนอวิ๋นจ้องหลัวเฟยแวบหนึ่งแล้วหมุนตัวกลับไปพยุงแขนเจิ้งเจียเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่ม “ฉันจัดการเรียบร้อยนานแล้วละ แถวนี้มีร้านอาหารใช้ได้อยู่ร้านหนึ่ง เดี๋ยวเธออยากกินอะไรสั่งได้เลยนะ มื้อนี้ให้คุณตำรวจหลัวเลี้ยง”

เจิ้งเจียรู้สึกเกรงใจ “ไม่เอาค่ะ ให้พวกพี่เหนื่อยกันขนาดนี้สมควรเป็นฉันมากกว่าที่ต้องเลี้ยง”

มู่เจี้ยนอวิ๋นยิ้มกล่าว “น้องสาว เธอจะเกรงใจทำไมกัน เขาน่ะเป็นหัวหน้า ไม่ให้เขาเลี้ยงจะให้ใครเลี้ยง”

หลัวเฟยเองก็กล่าวว่า “ผมเลี้ยงครับผมเลี้ยง” จากนั้นก็กระโดดขึ้นฝั่งคนขับก่อน “สุภาพสตรีทั้งสอง รีบขึ้นรถเถอะครับ”

มู่เจี้ยนอวิ๋นพยุงเจิ้งเจียกลับเข้าไปนั่งในรถอีกครั้ง หลังบทสนทนาขำขันนี้ เจิ้งเจียก็ไม่ปฏิบัติตัวเหินห่างเหมือนคนแปลกหน้าเมื่ออยู่ต่อหน้าทั้งสองคนอีกต่อไป ทั้งสามพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยครู่หนึ่งก็เดินทางมาถึงร้านอาหารที่มู่เจี้ยนอวิ๋นวางแผนเอาไว้

หลังมื้ออาหารเลิศรส หลัวเฟยและมู่เจี้ยนอวิ๋นส่งเจิ้งเจียกลับมาที่หอพักวิทยาลัยตำรวจ ดูแลให้เธอล้างหน้าล้างตาพักผ่อน ขณะนี้แม้เพิ่งจะล่วงเลยเวลาบ่ายไป แต่เจิ้งเจียกลับมาจากอเมริกายังปรับตัวกับเวลาไม่ได้ ดังนั้นจึงเข้าสู่ห้วงแห่งนิทราอันแสนหวานอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านี้หลัวเฟยและมู่เจี้ยนอวิ๋นไม่ได้พบหน้ากันมาหลายวันแล้ว การพบกันครั้งนี้จึงต้องรำลึกความหลังเป็นธรรมดา ทั้งสองกลัวจะรบกวนเจิ้งเจียจึงลงไปเดินเล่นด้านล่างอาคาร พูดคุยเคียงข้างกันรอบวิทยาลัย

"จะว่าไปเป็นอาจารย์วิทยาลัยแบบพวกคุณน่ะสบายแล้ว" พอหลัวเฟยออกมาหน้าตึกก็เริ่มเสียดาย "อายุน้อยขนาดนี้ก็ผ่อนบ้านแล้ว นายตำรวจชั้นผู้น้อยในกองของพวกผมไม่มีนะสวัสดิการแบบนี้น่ะ"

มู่เจี้ยนอวิ๋นส่ายหน้าพลางกล่าวว่า "ไม่ได้ดีแบบที่คุณคิดหรอก นี่เป็นบ้านพักหมุนเวียนที่ให้กับบุคลากรในวิทยาลัยที่ยังโสดเท่านั้น พอแต่งงานแล้ววิทยาลัยก็จะเอาคืน"

หลัวเฟยตอบเพียง "อ้อ" แล้วใช้จังหวะนี้ล้อเล่น "คุณคงจะไม่ถ่วงเวลาไม่แต่งงานตลอดไปเพราะแบบนี้หรอกนะ"

มู่เจี้ยนอวิ๋นกัดริมฝีปากราวกับเสียใจอยู่บ้าง "ก็ไม่เจอคนที่เหมาะสมจะแต่งกับใครล่ะ"

ตอนแรกหลัวเฟยเพียงอยากล้อเล่นนิดหน่อยเท่านั้น ไม่คิดว่าอีกฝ่ายกลับจริงจัง แต่นี่ก็ไม่แปลก มู่เจี้ยนอวิ๋นอายุยี่สิบแปดกำลังจะเข้าสู่ช่วงอายุสาววัยกลางคนเร็ว ๆ นี้แล้ว เรื่องสำคัญในชีวิตขนาดนี้กลับยังไม่รู้ว่าจะเป็นไปในทิศทางไหน ไม่ว่าใครคงรู้สึกโทษตนเองอยู่บ้างกระมัง หลัวเฟยอยากปลอบใจอีกฝ่ายสักหน่อย แต่กลับไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไร หลังจากลังเลอยู่สักพักก็พูดขึ้นว่า "คงเพราะรสนิยมของคุณสูงไปแน่ ๆ"

"ไม่ใช่รสนิยมสูงอะไรหรอก..." มู่เจี้ยนอวิ๋นพูดพลางส่ายหน้าว่า "อาจจะเพราะฉันเป็น...โรคทางอาชีพละมั้ง"

"โรคทางอาชีพ?"

"ใช่ บางครั้งฉันก็นึกเสียใจที่ทำไมต้องมาศึกษาจิตวิทยา คุณลองคิดดูนะ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมายืนพูดตรงหน้าฉันสองสามประโยค ฉันก็วิเคราะห์ลักษณะนิสัยเฉพาะของเขาได้เกือบทั้งหมด หลังจากนี้ถ้าใช้เวลาร่วมกันก็ไม่รู้สึกแปลกใหม่อีก แล้วจะไปหาความรู้สึกแบบคบกันหวานซึ้งได้จากไหนล่ะ"

"แบบนี้เองหรือ" หลัวเฟยอดยิ้มออกมาไม่ได้ "แล้วคุณจะทำยังไงล่ะ หากผู้ชายเจอผู้หญิงแบบคุณก็คงรู้สึกกลัวละมั้ง"

"จริงหรือ" มู่เจี้ยนอวิ๋นเงยหน้าขึ้นรวดเร็ว ราวกับสนใจเหตุผลที่อีกฝ่ายพูดเป็นอย่างมาก จู่ ๆ เธอก็ถามขึ้นหลังนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งว่า "แล้ว

คุณรู้สึกกลัวฉันบ้างไหม”

หลัวเฟยตกตะลึงเล็กน้อย ตอบว่า “ผมกลับไม่รู้สึกแบบนั้น...”

มู่เจี้ยนอวิ๋นถอนหายใจ “นั่นแสดงว่าตอนนี้ฉันยังมองคุณไม่ทะลุปรุโปร่ง”

หลัวเฟยยักไหล่ ไม่แน่ใจว่านี่ถือเป็นคำชมที่ดีรึเปล่า

“พูดเรื่องคุณดีกว่า” มู่เจี้ยนอวิ๋นหันลูกศรกลับไปที่หลัวเฟย “ผ่านไปหลายปีแล้วทำไมคุณยังตัวคนเดียวอีกล่ะ คุณจะกลายเป็นหวังเหล่าอู่[3] อยู่แล้ว”

หลัวเฟยตอบกลับอย่างคลุมเครือ “ตัวคนเดียวก็ดี...”

แต่มู่เจี้ยนอวิ๋นกลับไม่ยอมปล่อยหลัวเฟยไปง่าย ๆ เธอมองตาอีกฝ่าย “คุณลืมเมิ่งอวิ๋นไม่ได้ ใช่ไหม”

หลัวเฟยหลบสายตาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพึมพำว่า “ผม...ผมไม่รู้”

“คุณไม่รู้?”

หลัวเฟยสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ทีหนึ่ง อารมณ์ไม่วุ่นวายอีกต่อไป เขายอมสบตาอีกฝ่ายแล้วพยายามเน้นย้ำอีกครั้ง “ใช่ ผมไม่รู้”

มู่เจี้ยนอวิ๋นจ้องมองหลัวเฟยอยู่นานราวกับต้องการอ่านใจของอีกฝ่าย แต่สุดท้ายเธอกลับส่ายศีรษะอย่างจนหนทาง กล่าวด้วยความเสียใจว่า “ฉันมองคุณไม่ออกจริง ๆ คุณรู้ไหมว่าเพราะอะไร เพราะคุณเก็บซ่อนบางสิ่งบางอย่างลึกเกินไป ลึกจนคุณเองก็แยกแยะมันไม่ได้ แล้วคนอื่นจะเข้าใจได้ยังไง”

หลัวเฟยนิ่งเงียบไม่กล่าวอะไร ทอดสายตามองไปไกล เพียงแต่จิตใจที่ถูกกระตุ้นนั้นยิ่งอยากวิ่งหนีเพียงใดกลับยิ่งไม่มีที่ให้หลบหนี สายตาที่มองไปยังต้นไม้และอาคารของวิทยาลัย ต้นไม้มากมายเหล่านั้น สิ่งละอันพันละน้อยพวกนั้น ทุกที่เต็มไปด้วยเงาของเมิ่งอวิ๋น ทุกที่ต่างเต็มไปด้วยความทรงจำอันหอมหวานและเจ็บปวดที่ไม่สามารถลบเลือนได้

---

[3] หมายถึง ชายโสดที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีที่มาจากหนังเรื่อง *หวังเหล่าอู่ (王老五)* ที่ถ่ายทำในปี ค.ศ. 1937

เวลานี้ทั้งสองต่างก็นิ่งงัน บรรยากาศรอบข้างเริ่มอึดอัด สุดท้ายมู่เจี้ยนอวิ๋นก็เริ่มเอ่ยปากขึ้นหลังผ่านไปเนิ่นนาน เธอเปลี่ยนประเด็นโจ่งแจ้งเกินไปอยู่บ้าง "ช่วงนี้งานเป็นยังไงบ้าง มีอะไรคืบหน้าบ้างไหม"

หลัวเฟยถอนหายใจเบา ๆ ว่า "เรื่องยิ่งอยู่ยิ่งซับซ้อนขึ้นแล้วละ"

"หืม?" เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของหลัวเฟย ความสนใจของมู่เจี้ยนอวิ๋นก็ถูกดึงกลับขึ้นมา และเริ่มจี้ถามอย่างละเอียด "ครั้งก่อนคุณบอกว่า 'พี่หลง' อะไรนั่นเกิดอุบัติเหตุรถยนต์แล้วเกี่ยวข้องกับอาหัว ต่อมาเรื่องนั้นตรวจสอบชัดเจนบ้างหรือยังล่ะ"

"ชัดเจนขึ้นบ้างแล้ว เป็นแผนของอาหัวนั่นแหละ เขาจัดการให้หญิงสาวคนหนึ่งมอมเหล้าพี่หลงก่อน จากนั้นก็ขับรถด้วยตนเองแล้วทำให้เกิด 'อุบัติเหตุรถยนต์' นั่น"

"แล้วทำไมยังไม่จับเขาล่ะ"

หลัวเฟยแบมือยักไหล่พลางพูดว่า "ไม่มีหลักฐาน จากอุบัติเหตุรถยนต์นี้มันเป็นความรับผิดชอบทั้งหมดของพี่หลง และเขาเองก็ยอมรับการวินิจฉัยจากแผนกจราจรแล้ว แบบนี้ตำรวจอาชญากรรมอย่างเราก็ยากที่จะเข้าไปยุ่ง"

"ไม่ใช่ว่ายังมีผู้หญิงอีกคนด้วยหรือ" มู่เจี้ยนอวิ๋นเตือนสติอีกฝ่าย "เป็นไปได้ไหมที่จะเข้าทางเธอ"

"ผู้หญิงคนนั้นชื่อหมิงหมิง สองอาทิตย์ก่อนเธอก็ประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้ยังอยู่ในห้องไอซียูโรงพยาบาลประชาชน"

มู่เจี้ยนอวิ๋นได้กลิ่นไม่ชอบมาพากลจากเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว "อุบัติเหตุ? เป็นอุบัติเหตุจริงหรือ"

หลัวเฟยสบตาอีกฝ่ายเป็นเชิงรู้กัน กล่าวต่อว่า "ดูจากภายนอกแล้วมันคืออุบัติเหตุจริง ๆ วันเกิดเหตุเป็นวันเกิดของอาหัว หมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหัวก่อน และยังเตรียมเค้กเอาไว้ให้อีกฝ่ายด้วย แต่ขณะนั้นแก๊สในห้องกลับรั่วอย่างไม่ทราบสาเหตุ ขณะที่เธอจุดไฟแช็กเพื่อจะจุดเทียนวันเกิดนั้น แก๊สที่รั่วก็ก่อให้เกิดระเบิดขึ้น เธอเลยถูกไฟคลอกบาดเจ็บสาหัสในที่เกิดเหตุ"

พอมู่เจี้ยนอวิ๋นฟังจบก็รีบแสดงความคิดเห็นของตนเอง "จะมีเรื่องบังเอิญขนาดนั้นได้ยังไง ฝีมือของลูกน้องเกาเต๋อเซินแน่นอน!"

หลัวเฟยพยักหน้า "น่าจะเป็นอย่างนั้น เป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขาคืออาหัว แต่ที่คาดไม่ถึงคือหมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหัวก่อน ดังนั้นเธอเลยกลายเป็นแพะรับบาปแทนอาหัวไป"

มู่เจี้ยนอวิ๋นแค่น "ฮึ" ออกมาเสียงหนึ่งแล้วกล่าวว่า "หมิงหมิงคนนี้ช่วยคนชั่วทำเลว สุดท้ายตัวเองก็มีจุดจบที่ไม่ดีสักเท่าไหร่"

หลัวเฟยส่ายหน้าไม่พูดอะไร เขาเข้าใจความรู้สึกเจ็บแค้นของมู่เจี้ยนอวิ๋นดี แต่เขาเคยไปเยี่ยมหมิงหมิงที่โรงพยาบาลด้วยตนเอง สภาพของหญิงสาวคนนั้นทำให้เขากล่าวโทษอีกฝ่ายไม่ได้อีกเลย

มู่เจี้ยนอวิ๋นคิดทบทวนด้วยตนเองอยู่พักหนึ่ง แล้วกล่าวว่า "ในเมื่อตอนนี้จับพิรุธอาหัวไม่ได้ชั่วคราว ทำไมไม่ใช้คดีนี้จัดการกับเกาเต๋อเซินล่ะ เจ้านี่ก็ไม่ใช่คนดีอะไรเลย หากเป็นแบบนี้ต่อไปคงกลายเป็นเต้งหัวคนที่สองเข้าสักวัน"

"ถูกต้อง จากสถานการณ์ตอนนี้ ภัยสังคมของเกาเต๋อเซินดูจะมากกว่าอาหัวเสียอีก" หลัวเฟยแสดงว่าเห็นด้วยกับความคิดของมู่เจี้ยนอวิ๋นก่อน แล้วจึงเปลี่ยนประเด็นว่า "แต่คดีนี้ก็ไม่ง่ายเหมือนกัน ผู้ก่อคดีเป็นคนมีความสามารถ"

มู่เจี้ยนอวิ๋นยิ่งสนใจมากขึ้น รีบจี้ถาม "ใช้วิธีการอะไร"

"ภายในห้องไม่มีร่องรอยความเสียหายของสายแก๊สเลย กลอนประตูก็ไม่มีรอยงัดแงะ อีกทั้งหลังเกิดระเบิดและเพลิงไหม้ขึ้น หากอยากจะตรวจสอบพวกรอยนิ้วมือภายในห้องก็เป็นไปไม่ได้เลย แต่สถานที่เกิดเหตุเป็นอพาร์ตเมนต์หรู ดังนั้นความหวังเดียวของผมอยู่ที่กล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ทั่วอพาร์ตเมนต์"

มู่เจี้ยนอวิ๋นทายจากคำพูดของหลัวเฟย "แต่สุดท้ายกลับทำให้คุณต้องผิดหวัง"

"กล้องวงจรปิดภายนอกห้องจับภาพพนักงานที่ต้องสงสัยไม่ได้เลย แต่ในวันเกิดเหตุกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดของทุกชั้นเสียหายเพราะฝีมือ

มนุษย์ทั้งหมด”

มู่เจี้ยนอวิ๋นแสดงสีหน้าตกใจออกมาเล็กน้อย “คนคนนี้ไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ!”

“อืม เขาสะเดาะกลอนเป็น รู้วิธีบังคับเส้นทางแก๊ส คุ้นเคยกับจุดติดตั้งกล้องวงจรปิดรอบ ๆ อพาร์ตเมนต์ ทั้งยังหลบหลีกกล้องวงจรปิดเข้าสู่ตัวอาคารได้อีกด้วย หลังเข้าสู่อาคารแล้ว เขาเลือกไม่ใช้ลิฟต์ที่สะดวกสบายและรวดเร็ว แค่นี้ก็หลบเป้าหมายที่ต้องการจู่โจมได้แล้ว หลังจากเขาทำลายกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดทางเดินแล้ว บันไดทางเดินทั้งหมดก็กลายเป็นระเบียงทางเดินอิสระที่ใช้เป็นทางเข้าออกและหลบซ่อนตัว”

หลัวเฟยกล่าวไปพลางมู่เจี้ยนอวิ๋นก็พยักหน้าไปพลาง เธอก็สามารถคิดทั้งหมดนี้ได้เช่นกัน แต่หลัวเฟยกล่าวขึ้นหลังหยุดพักไปช่วงหนึ่ง “ทั้งหมดนี่ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ คนคนนี้ยังทำเรื่องเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้สิถึงจะเป็นวิธีการที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ”

ความคิดทั้งหมดของมู่เจี้ยนอวิ๋นถูกหลัวเฟยชี้นำจนอดถามขึ้นไม่ได้ “เรื่องอะไร”

“เขาบุกรุกอพาร์ตเมนต์อีกห้องหนึ่งในชั้นเดียวกัน ตอนนั้นไม่มีคนอยู่อพาร์ตเมนต์ห้องนั้น มีทรัพย์สินภายในห้องหายไปเล็กน้อย แน่นอนว่าการกระทำของเขาก็ไม่ทิ้งร่องรอยใด ๆ ไว้ภายในห้องเช่นกัน”

มู่เจี้ยนอวิ๋นกะพริบตาอย่างไม่ค่อยเข้าใจ “นี่...นี่มาไม้ไหนเนี่ย”

“เขาสร้างร่มชูชีพให้ตัวเองน่ะ” หลัวเฟยอธิบายว่า “จะว่าไปแล้วแบบนี้ หากการกระทำทั้งหมดของเขาไม่เรียบร้อย ทิ้งหางอะไรไว้ให้ตำรวจจับได้ เขาก็แก้ต่างได้ว่าจุดประสงค์ของตนคือลักทรัพย์ แล้วทรัพย์สินที่เขาขโมยไปก็เป็นจำนวนน้อย หากต้องการกล่าวโทษเขาก็คงไม่ได้รับโทษหนักหนาอะไรมาก”

พอได้ยินหลัวเฟยพูดแบบนี้ มู่เจี้ยนอวิ๋นก็เริ่มเข้าใจอะไรขึ้นมาทันที ถอนหายใจออกมาเบา ๆ ว่า “เจ้าหมอนี่ทำงานรัดกุมดีจริงนะ!”

“ไม่เพียงแค่รัดกุมนะ” ในคำพูดของหลัวเฟยยังแฝงความหมายอื่นอยู่ด้วย “เขายังเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานของตำรวจเป็นอย่างดีอีกด้วย

นี่คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด!"

ครั้งนี้มู่เจี้ยนอวิ๋นไม่พูดอะไรอีก เธอเพียงมองหลัวเฟยนิ่ง ๆ รอฟังที่เขาจะกล่าวต่อไป ฝ่ายหลังจึงกล่าวต่อว่า "แม้ว่าเขาจะเข้าใจระบบกล้องวงจรปิดโดยรอบอพาร์ตเมนต์ทั้งหมดเป็นอย่างดี ทั้งยังเตรียมการโต้ตอบรัดกุม แต่หากตำรวจต้องการตรวจสอบร่องรอยของเขาก็ยังพอมีวิธีอยู่ ก่อนอื่นพวกเราควรตีวงกว้างเข้าไปตรวจสอบผู้อาศัยทั้งหมด ไม่ว่าหมอนั่นจะเจ้าเล่ห์ขนาดไหน แต่ก็ไม่ใช่มนุษย์ล่องหนจริงไหม ในเมื่อเขาเคยเข้าไปในย่านที่พักอาศัย ก็ย่อมต้องพบปะกับคนในละแวกนั้น พวกเราสามารถสอบถามจากผู้พักอาศัย ว่าในวันที่เกิดเหตุเห็นคนแปลกหน้าบ้างรึเปล่า ขอแค่เราทำงานละเอียดพอ ยังไงก็ต้องพบเบาะแสไม่มากก็น้อย แล้วใช้เบาะแสพวกนี้ขุดคุ้ยต่อไป กระจายคำสั่งให้พนักงานขับแท็กซี่ พนักงานขายตั๋วรถเมล์ พนักงานดูแลลานจอดรถในละแวกที่พักอาศัยทั้งหมด ขณะเดียวกันก็ตรวจสอบกล้องวงจรปิดบริเวณถนนหนทางที่เกี่ยวข้อง ค่อย ๆ ก้าวไปทีละก้าวแบบนี้ หากอยากจะลากตัวหมอนั่นออกมาก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะทีเดียว"

มู่เจี้ยนอวิ๋นเดาะปากพูดแทรกขึ้นว่า "แบบนี้งานใหญ่เลยนะ"

"ปัญหามันอยู่ตรงนี้แหละ อยากเปิดฉากทำงานพวกนี้ต้องโยกย้ายทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์มากมาย นี่ไม่ใช่เรื่องที่อยากทำก็ทำได้เลย ต้องมีขั้นตอน ตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นมา และหากต้องการตั้งชุดสืบสวนพิเศษตัวคดีจำเป็นต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดจึงจะได้"

มู่เจี้ยนอวิ๋นกระจ่างขึ้นมาทันที "ฉันเข้าใจแล้ว คดีเจตนาฆ่าอาจจะเป็นไปได้ แต่คดีลักทรัพย์ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้"

"ถูกต้อง" หลัวเฟยใช้แววตาชื่นชมจ้องมองมู่เจี้ยนอวิ๋น การสนทนาอย่างออกรสกับอีกฝ่ายเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก จู่ ๆ เขาก็อธิบายละเอียดขึ้นว่า "คนที่วางแผนคดีระเบิดในครั้งนี้ฝีมือยอดเยี่ยมมาก ในสถานที่เกิดเหตุระเบิดไม่พบร่องรอยการกระทำของมนุษย์เลยแม้แต่นิดเดียว เหตุระเบิดจึงถูกจัดการแบบคดีอุบัติเหตุ...ชัดเจนว่านี่เป็นผลลัพธ์ที่เขาต้องการ แต่ยังไงก็ยังมีเรื่องที่ไม่เป็นผลดีกับเขาอยู่เหมือนกัน เขาจำเป็นต้อง

ทำลายระบบกล้องวงจรปิดภายในทั้งหมดเพื่อจะได้ไม่หลงเหลือข้อมูลรูปภาพให้ทางตำรวจ และการทำลายแบบนี้ทำให้ยืนยันได้ว่าการระเบิดเป็นคดีฆาตกรรมที่วางแผนเอาไว้ล่วงหน้า เขาจึงก่อเหตุลักทรัพย์อีกคดีเพื่อแก้ปัญหานี้ เพื่อปกปิดการทำลายกล้องวงจรปิด แบบนี้ตำรวจจึงมีเหตุผลไม่เพียงพอที่จะเชื่อมโยงคดีระเบิดกับเรื่องกล้องวงจรปิดเข้าด้วยกัน และไม่สามารถทำให้เหตุการณ์ระเบิดกลายเป็น 'คดีฆ่าคนโดยเจตนา' ได้ การจะจัดตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นก็ย่อมเป็นไปไม่ได้"

มู่เจี้ยนอวิ๋นขมวดคิ้ว ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าทำไมหลัวเฟยจึงเป็นกังวลกับคดีนี้นัก การใช้วิธีลงมือที่มีผลต่อกระบวนการยื่นเรื่องสืบสวนคดีของตำรวจแบบนี้คงไม่ใช่เรื่องที่คนธรรมดาคิดระวัง

"ดูแล้วหมอนี่คงเป็นมืออาชีพนะ" เมื่อมู่เจี้ยนอวิ๋นพูดถึงตรงนี้จู่ ๆ ความคิดก็กระตุกวาบขึ้น "คงเป็นคนที่เคยก่อคดีมาก่อนสินะ"

หลัวเฟยส่ายศีรษะ "คนที่เคยก่อคดีมาแล้วไม่น่ากลัวหรอก ซ้ำยังเป็นประโยชน์ต่อเราในการตรวจสอบเป้าหมายด้วย ตอนนี้ที่ผมกังวลคือความเป็นไปได้อีกแบบหนึ่ง..."

มู่เจี้ยนอวิ๋นเหมือนจะคาดเดาอะไรได้ราง ๆ แต่ไม่กล้าตัดสินใจ "ความหมายของคุณคือ?"

หลัวเฟยพูดให้ชัดเจนขึ้น "ผมกังวลว่าในพวกของเกาเต๋อเซินจะมีตำรวจคอยช่วยเขาวางแผน"

มู่เจี้ยนอวิ๋นเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า "เรื่องแบบนี้อย่าพูดเรื่อยเปื่อย...ฉันว่าคุณด่วนสรุปไปหน่อย"

"หากกังวลจากการวิเคราะห์เมื่อกี้ อาจเป็นการด่วนสรุปไปหน่อย แต่หากเชื่อมโยงกับเรื่องอื่นได้ เกรงว่าคงจะไม่ใช่การด่วนสรุปขนาดนั้นแล้ว..."

มู่เจี้ยนอวิ๋นเบิกตากว้างถาม "ยังมีเรื่องอะไรอื่นอีกหรือ"

"หลังเติ้งหัวตาย ผู้บัญชาการซ่งก็เริ่มวางแผนตรวจสอบความเคลื่อนไหวทางการเงินของหลงอวี่กรุ๊ป และเปิดฉากขึ้นตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อน เพราะตระเตรียมมาพร้อมปฏิบัติการครั้งนี้จึงทำให้หลงอวี่กรุ๊ปได้รับ

ผลกระทบอย่างหนัก และน่าจะในเวลาเดียวกัน เกาเต๋อเซินกรุ๊ปก็หันมาเล่นงานอำนาจของอาหัวอย่างเต็มกำลัง อีกทั้งพลังในการจู่โจมของพวกเขาก็แสดงให้เห็นว่าวางแผนและเตรียมการไว้แล้ว ทั้งสองเหตุการณ์ประจวบเหมาะขนาดนี้ สามารถทำให้ สามารถทำให้...”

หลัวเฟยพูดได้ครึ่งหนึ่งก็เริ่มมีสีหน้าอับจนคำพูด มู่เจี้ยนอวิ๋นอดเร่งเขาไม่ได้ “สามารถทำให้อะไร อย่ามัวอมพะนำอยู่สิ”

“สามารถทำให้อาหัวคิดว่า เกาเต๋อเซินกรุ๊ปและตำรวจอย่างเรามีการร่วมมือกันบางอย่าง” ในที่สุดหลัวเฟยก็ยืมคำพูดบางส่วนของอาหัวพูดออกมา

มู่เจี้ยนอวิ๋นคิดอย่างถี่ถ้วนอยู่ครู่หนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งแปลกใจ “หรือในพวกเราจะมีสายของเกาเต๋อเซินอยู่จริง ๆ”

หลัวเฟยไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่แววตาที่จ้องมองมาไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

แต่มู่เจี้ยนอวิ๋นเริ่มจริงจังขึ้นแล้ว เธอพูดกับหลัวเฟยอย่างขึงขังว่า “คุณต้องรีบตรวจสอบให้ชัดเจนนะ เพราะไม่อย่างนั้นหากเรื่องนี้กระจายออกไปในสังคมคงกระทบต่อชื่อเสียงของตำรวจเรามาก”

จู่ ๆ หลัวเฟยก็พลันหัวเราะขึ้นเมื่อมองมู่เจี้ยนอวิ๋น ฝ่ายหลังจึงถามว่า “คุณหัวเราะอะไร”

หลัวเฟยกล่าวว่า “คำพูดของคุณเหมือนอาจารย์กำลังสอนนักเรียน ผมกำลังคิดว่า ปกติตอนคุณสอนหนังสือจะเป็นแบบนี้ด้วยรึเปล่า”

“ฉันกำลังคุยเรื่องสำคัญกับคุณอยู่นะ แต่คุณนี่สิเปลี่ยนเรื่องเก่งจริง!” มู่เจี้ยนอวิ๋นคล้ายกำลังขนพองด้วยความรุ่มร้อน แต่หัวใจกลับเต้นเร็วขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ ขณะเดียวกันก็อดแอบคิดไม่ได้ว่า ตอนฉันสอนหนังสือเป็นแบบนี้จริงหรือ เขาจะชอบที่ฉันเป็นแบบนี้รึเปล่านะ

เมื่อหลัวเฟยเห็นอีกฝ่ายหน้านิ่วคิ้วขมวดก็หัวเราะ “ฮึ ๆ” พลางเอามือไพล่หลังแล้วเดินไปด้านหน้า ราวกับกำลังหลบปลายดาบอยู่อย่างไรอย่างนั้น มู่เจี้ยนอวิ๋นไล่ตามไปไม่ลดละ แล้วพูดแหย่อีกฝ่าย “นี่ ที่ฉันพูดเมื่อกี้คุณได้ยินรึเปล่า ฉันไม่เชื่อหรอกว่าด้วยความสามารถของคุณ

จะหาเบาะแสไม่เจอสักนิดเลย”

พอกระตุ้นเข้าหน่อยก็เห็นผลทันที หลัวเฟยหยุดฝีเท้าลง หมุนตัวแล้วกล่าวว่า “เบาะแสน่ะมีจริง ๆ”

“เบาะแสอะไร” มู่เจี้ยนอวิ๋นรีบเอียงหูไปฟังตรงหน้าอีกฝ่าย พอเห็นทีท่าแบบนั้นก็คล้ายกับว่าเธอเป็นนักเรียนของอีกฝ่ายเสียเอง

“ก็คงต้องเริ่มจากเหตุระเบิดนั่นแหละ...แม้คนร้ายจะเจ้าเล่ห์ แต่ไม่ได้แปลว่าจะไร้หนทางเอาผิด หากพวกเราเจาะวิธีการทำงานของเขาอย่างละเอียดก็จะจับเบาะแสจากกระบวนการก่อเหตุของเขาได้” หลัวเฟยเริ่มออกเดินอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฝีเท้าของเขาเชื่องช้ายิ่งนัก ขณะเดียวกันก็เดินไปพลางพูดไปพลาง “ก่อนหน้านี้ผมเคยบอกไปแล้วว่า คนร้ายไม่ได้ทำลายท่อส่งแก๊สใด ๆ ภายในห้องเลย ภายหลังเมื่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบก็พบเพียงวาล์วเปิดปิดแก๊สเปิดอยู่ นี่ยิ่งส่งผลให้เหตุการณ์นี้กลายเป็นอุบัติเหตุเพราะไม่ระมัดระวัง”

มู่เจี้ยนอวิ๋นพยักหน้ารอฟังเรื่องราวต่อไป แต่หลัวเฟยกลับหยุดพูดประเด็นนี้กะทันหันแล้วเปลี่ยนประเด็นถามขึ้นว่า “คุณจินตนาการได้ไหมว่า หากคุณเป็นคนร้าย เป้าหมายที่ต้องสังหารคือคนที่เก่งกาจอย่างอาหัว คุณจะทำยังไง”

มู่เจี้ยนอวิ๋นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จะทำสุ่มสี่สุ่มห้าย่อมไม่ได้ ก็ต้องสร้างอุบัติเหตุแก๊สรั่วแบบนี้นี่แหละ”

หลัวเฟยถามลึกลงไปอีกขั้นหนึ่ง “สร้างยังไง”

“คุณก็บอกแล้วไม่ใช่หรือ วาล์วแก๊สในที่เกิดเหตุเปิดอยู่ นี่แสดงว่าคนร้ายต้องเข้าไปในห้องเปิดวาล์วแก๊สก่อนเพื่อให้เกิดแก๊สรั่วไหลปริมาณมาก เพราะเป็นไปไม่ได้ที่อาหัวจะไปทำอาหารในห้องครัว ดังนั้นเขาจึงไม่รู้สึกว่ามีอะไรแปลกไป แต่เขาต้องสูบบุหรี่แน่นอนใช่ไหม คนร้ายคำนวณถึงจุดนี้ แค่เขาแตะไฟแช็ก แก๊สที่รั่วอยู่ก็จะระเบิดขึ้นทันที แต่เขาคาดไม่ถึงว่าผู้หญิงที่ชื่อหมิงหมิงจะมาที่ที่พักของอาหัวก่อนแล้วกลายเป็นตัวตายตัวแทนของอาหัว”

หลัวเฟยมองมู่เจี้ยนอวิ๋นแล้วส่ายศีรษะ ถอนหายใจกล่าวว่า “ดูแล้ว

คุณไม่เข้าใจคุณสมบัติของแก๊สเอาซะเลย”

“ที่ฉันพูดไม่ถูกหรือ” มู่เจี้ยนอวิ๋นเดาะปากอย่างผิดหวัง แล้วแก้ตัวว่า “ฉันเป็นนักวิจัยจิตวิทยา ยังไงก็คงเข้าใจคุณสมบัติของแก๊สนู่นแก๊สนี่สู้คนที่เรียนด้านอาชญาวิทยาอย่างพวกคุณไม่ได้หรอก”

“หากทำตามวิธีที่คุณพูด เมื่ออาหัวกลับมาถึงบ้านเขาไม่จำเป็นต้องแตะไฟแช็ก เพียงแค่เขากดสวิตช์ไฟ กระแสไฟฟ้าที่เดินอยู่ก็เพียงพอจะทำให้แก๊สธรรมชาติเกิดระเบิดได้”

“อ้อ...แบบนี้ก็ยิ่งง่ายเลยไม่ใช่หรือ”

หลัวเฟยร้อง “เฮ้ย” เสียงหนึ่ง “จะมีเรื่องง่ายดายขนาดนั้นที่ไหนกัน อาหัวเดินบนคมมีดมาสิบกว่าปี ความไวในการระวังตัวอยู่ในระดับไหนแล้ว พอเขาเปิดประตู กลิ่นแก๊สที่อัดแน่นอยู่เต็มห้องก็จะแตะจมูกเขา เขาจะไม่ได้กลิ่นเลยหรือ แล้วในเวลานี้ยังไปเปิดไฟ...ความผิดพลาดแบบนี้คงมีเพียงคนแก่ที่โง่เง่าหรือเด็กที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวเท่านั้นแหละจึงจะทำได้”

มู่เจี้ยนอวิ๋นกะพริบตาสองสามที คิดในใจว่า ไม่แน่นะ หากเป็นฉันคงจะเปิดไฟแน่...แต่เธออายไม่กล้าพูดประโยคนี้ออกไป ได้แต่เก็บเอาไว้อับอายในใจ

“แน่นอนว่าคนร้ายคงต้องหาวิธีกำจัดกลิ่นผิดปกติของแก๊สธรรมชาติทิ้งไปซะ” หลัวเฟยพึมพำราวกับคุยกับตนเองอยู่ประโยคหนึ่ง แล้วเงยหน้าถามมู่เจี้ยนอวิ๋นว่า “ใช่แล้ว คุณรู้ไหมว่ากลิ่นแก๊สที่ประชาชนใช้กันอยู่ตอนนี้น่ะเป็นกลิ่นแบบไหน”

แม้มู่เจี้ยนอวิ๋นจะทำอาหารทุกวัน แต่ทุกครั้งก็จะระมัดระวังเป็นพิเศษ จึงไม่รู้จริง ๆ ว่าหลังแก๊สรั่วจะมีกลิ่นแบบไหน เธอนิ่งอึ้งไปพักหนึ่งแล้วส่ายศีรษะยอมจำนน

หลัวเฟยจึงเริ่มอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง “แก๊สหุงต้มในปัจจุบันมีมีเทนเป็นส่วนประกอบหลัก ความจริงแล้วเจ้าสิ่งนี้ไม่มีกลิ่น แต่บริษัทแก๊สหุงต้มส่วนใหญ่จะเพิ่มสารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นลงไป ส่วนหนึ่งเพื่อป้องกันความปลอดภัย แบบนี้หากเกิดการรั่วซึมประชาชนก็จะระมัดระวังได้ บริษัทแก๊สหุงต้มในเมืองของเราใช้สารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นที่เรียกว่า

เตตราไฮโดรไทโอฟีน[4] กลิ่นแบบนั้น...อืม คงกลิ่นประมาณแก๊สจากถ่านหินที่เคยใช้ก่อนหน้านี้ละมั้ง”

มู่เจี้ยนอวิ๋นไม่เคยรู้มาก่อนว่ากลิ่นแก๊สหุงต้มที่ใช้กันในครัวเรือนเป็นกลิ่นที่ตั้งใจแต่งเติมเข้าไป ส่วนอะไรคือ ‘เตตราไฮโดรไทโอฟีน’ เธอยิ่งไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน เธอเองก็ไม่อยากเข้าใจด้วยว่ามันเป็นกลิ่นแบบไหนกันแน่ เธอสนใจแต่คำพูดก่อนหน้าของหลัวเฟยแล้วถามขึ้นว่า “คุณจะบอกว่าคนร้ายหาวิธีกำจัดกลิ่นแปลกปลอมในแก๊สหุงต้มออกไป ใช้วิธีแบบไหนกัน”

“สามารถใช้ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกัน[5]ได้เลย โดยเลือกสารประกอบทางเคมีอย่างหนึ่งที่ทำปฏิกิริยาละลายเตตราไฮโดรไทโอฟีนได้เป็นอย่างดี แล้วใช้สำลีแช่เอาไว้ยัดเข้าไปบริเวณปากท่อส่งแก๊ส เพียงเท่านี้เมื่อแก๊สรั่วซึมออกมา เตตราไฮโดรไทโอฟีนก็จะถูกดูดซับเก็บเอาไว้ในก้อนสำลี หนำซ้ำคนร้ายยังไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะหลงเหลือหลักฐานให้ทางตำรวจตรวจพบ เพราะเมื่อเกิดระเบิด สำลีพวกนั้นก็จะถูกไฟไหม้ไปจนสะอาดหมดจด”

“แบบนี้ก็ถูกแล้วน่ะสิ” มู่เจี้ยนอวิ๋นปรบมือราวกับกำลังรักษาหน้าที่เสียไป “ในเมื่อกำจัดกลิ่นออกไปแบบนี้อาหัวก็จะไม่ได้กลิ่นอะไรเลย การคาดการณ์ในตอนแรกของฉันก็ยังเป็นไปได้สินะ”

“เป็นไปไม่ได้ที่จะกำจัดออกไปทั้งหมด ผลลัพธ์การดูดซับไม่ได้ดีขนาดนั้น” หลัวเฟยสวนอีกฝ่ายกลับอีกครั้ง “อีกอย่าง หากเปิดวาล์วเร็วเกินไป ไม่นานสำลีพวกนั้นก็จะดูดซับเตตราไฮโดรไทโอฟีนจนอิ่มตัว ทำให้ผลลัพธ์ที่ต้องการเสียไป...ไม่ว่าอย่างไร หลังอาหัวเปิดประตูต้องได้กลิ่นผิดปกติจากภายในห้องแน่”

---

[4] เตตราไฮโดรไทโอฟีน (Tetrahydrothiophene) คือสารที่มีกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งใช้เติมในแก๊สเพื่อให้ทราบเมื่อมีแก๊สรั่ว

[5] ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกัน (Like dissolves like) คือกฎการละลายของสารละลายโดยสารที่มีขั้วใกล้เคียงกันจะละลายกันได้ดี แต่สารที่มีขั้วต่างกันจะละลายกันได้ไม่ดี

มู่เจี้ยนอวิ๋นเริ่มปวดหัวขึ้นแล้ว "จากหลักการที่คุณพูด หากต้องการใช้วิธีแก๊สรั่วมาจัดการกับอาหัวก็เปล่าประโยชน์น่ะสิ"

"มีคำโบราณคำหนึ่งไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินรึเปล่า" หลัวเฟยลองเชิงอีกฝ่าย "เข้าร้านปลาเค็มนานไปจะไม่ได้กลิ่น"

คำกล่าวนี้มาจากคัมภีร์หลุนอวี่ คำกล่าวทั้งหมดคือ การอาศัยอยู่กับคนชั่วก็เหมือนเข้าร้านปลาเค็ม นานไปก็จะไม่ได้กลิ่นและกลายเป็นแบบนั้น มู่เจี้ยนอวิ๋นผู้เป็นถึงอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ย่อมเข้าใจความหมายของคำพูดนี้เป็นธรรมดา หากแปลเป็นคำพูดปัจจุบันจะได้ความว่า การปฏิสัมพันธ์กับคนเลวก็เหมือนเดินเข้าร้านค้าที่เต็มไปด้วยปลาเค็ม นานเข้าก็จะไม่ได้กลิ่นของปลาเค็มอีก นั่นเพราะคุณเคยชินกับกลิ่นแบบนี้และกลายเป็นหนึ่งเดียวกับมันเสียแล้ว

พอฟังคำโบราณคำนี้ของหลัวเฟย มู่เจี้ยนอวิ๋นก็รีบขยายความต่อ "ความหมายของคุณคือต้องให้อาหัวสูดกลิ่นแก๊สที่รั่วเป็นเวลานาน เขาจึงจะแยกแยะกลิ่นไม่ออก"

"ถูกต้อง หากแก๊สรั่วก่อนที่อาหัวจะกลับถึงบ้าน เมื่อเปิดประตูเขาต้องได้กลิ่นแน่นอน หากคนร้ายต้องการให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ก็มีแต่ต้องรอให้อาหัวเข้าบ้านก่อนแล้วจึงปล่อยแก๊สออกมา ขณะที่แก๊สเริ่มรั่วซึมสารละลายเตตราไฮโดรไทโอฟีนส่วนใหญ่ถูกกำจัดออกไปแล้ว ดังนั้นก็จะจับสงสัยไม่ได้ว่าอากาศรอบตัวมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อแก๊สรั่วออกมาในปริมาณมาก กลิ่นก็จะค่อย ๆ หนักขึ้น แต่จมูกของอาหัวก็ค่อย ๆ ปรับตัวในขั้นตอนนี้เหมือนกัน จึงก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า 'ภาวะจมูกล้า[6]' แบบนี้แม้ว่าแก๊สจะสะสมถึงขั้นที่ก่อให้เกิดการระเบิดได้แล้ว แต่อาหัวก็ยังไม่รู้ตัวอยู่ดี"

"หรือคนร้ายจะรอให้อาหัวกลับมาถึงบ้านก่อนจึงเปิดวาล์วแก๊ส?" มู่เจี้ยนอวิ๋นพูดพลางส่ายศีรษะแสดงว่าไม่ใช่ "นี่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

---

[6] ภาวะจมูกล้า (Olfactory fatigue) คืออาการที่เกิดจากประสาทสัมผัสการดมกลิ่นใช้การไม่ได้ชั่วคราว โดยมีสาเหตุจากการสูดดมกลิ่นติดต่อกันอย่างหนักเป็นเวลานาน

จากความสามารถของอาหัวจะทำให้เขาสมหวังได้ยังไง”

หลัวเฟยใช้แววตาวาววับมองมู่เจี้ยนอวิ๋น “เริ่มเข้าใกล้ประเด็นสำคัญแล้ว คุณลองคิดดูอีกหน่อย”

มู่เจี้ยนอวิ๋นเข้าใจขึ้นมากะทันหันหลังนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง “ฉันเข้าใจแล้วละ! เขาจะต้องเปิดวาล์วในห้องไว้ก่อน ขณะเดียวกันก็ปิดวาว์ลภายนอกห้องซะ แล้วรอจนอาหัวกลับมา พอถึงตอนนั้นก็เปิดวาล์วนอกห้องซะ แบบนี้แก๊สก็จะรั่วออกมา!”

“แบบนี้ก็สมเหตุสมผลแล้วละ” หลัวเฟยพยักหน้าชื่นชม จากนั้นก็กล่าวต่อว่า “จากการวิเคราะห์ของผม คนร้ายคงหวาดกลัวอาหัวเป็นพิเศษ ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าจับตามองอยู่บริเวณทางเข้าอาคารว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเมื่อไหร่ เขาจะต้องหาสถานที่ที่เงียบสงบ มองบริเวณหน้าต่างจากที่ไกล ๆ โดยตัดสินว่าอาหัวกลับมาหรือยังจากแสงไฟบริเวณหน้าต่าง จากนั้นหมิงหมิงก็เข้ามาโดยไม่คาดคิดไปกระทบอย่างหนักกับการตัดสินใจของเขา เขาคิดว่าอาหัวกลับมาแล้ว จึงลอบกลับเข้ามายังห้องควบคุมในอาคารจัดการเปิดวาล์วแก๊สภายนอกห้อง หลังทำขั้นตอนนี้เสร็จแผนการทั้งหมดของเขาก็เสร็จสมบูรณ์ ต่อมาเขาก็แค่ต้องออกห่างจากที่เกิดเหตุ เพื่อแก้ต่างความเกี่ยวข้องของตัวเองให้ได้มากที่สุดในเวลาที่เกิดระเบิด”

เป็นการคาดเดาที่สมเหตุสมผลจริง ๆ มู่เจี้ยนอวิ๋นไม่แสดงความคิดเห็นที่ต่างออกไปอีก จากนั้นเธอก็หรี่ตาเล็กน้อยก้าวเข้าสู่โลกจิตวิทยาที่คุ้นเคย “เมื่อเขารู้ว่าระเบิดผิดคน ไม่รู้ว่าจะมีความคิดแบบไหนนะ”

หลัวเฟยไม่เคยคิดถึงคำถามนี้มาก่อน แต่เพราะอีกฝ่ายถามขึ้นมากะทันหัน เขาจึงคิดทบทวนตอบกลับไปว่า “อืม ร้อนใจ สิ้นหวัง...ทั้งยังหวาดกลัวละมั้ง”

“ไม่ว่ายังไงชีวิตก็คงไม่ราบรื่นอยู่ดี อาหัวไม่มีทางปล่อยเขาไป คุณตำรวจหลัวผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเราก็ไม่มีทางปล่อยเขาไปเหมือนกัน...” มู่เจี้ยนอวิ๋นยิ้มเจ้าเล่ห์ให้หลัวเฟยทีหนึ่ง “รีบสารภาพมาเดี๋ยวนี้ คุณเจอเบาะแสสำคัญที่ห้องควบคุมด้านนอกใช่ไหม”

“เจอจริง ๆ นั่นแหละ คุณลองคิดดูนะ หมอนี่จะต้องระมัดระวังมาก

ในการลบร่องรอยที่ตัวเองหลงเหลือไว้ในห้องอย่างละเอียด แต่กับนอกห้องเขาจะไม่รอบคอบขนาดนั้นแล้ว ไม่ว่ายังไงที่นั่นก็ไม่ใช่สถานที่เกิดเหตุ เขาคิดว่าตำรวจไม่มีทางไปตรวจสอบ...”

“เอาเถอะ ๆ” หลัวเฟยพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ถูกมู่เจี้ยนอวิ๋นขัดขึ้น “คุณอย่าพูดอะไรก็เอาแต่วิเคราะห์ลูกเดียวเลยได้ไหม รีบบอกมาเร็วว่าคุณเจออะไรกันแน่!”

หลัวเฟยอดไม่ได้ที่จะยิ้มเครียดแล้วสารภาพว่า “เส้นผมเส้นหนึ่ง”

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเส้นผมเส้นนั้นเป็นของที่คนร้ายหลงเหลือเอาไว้ ไม่ใช่ของพนักงานที่ทำหน้าที่ซ่อมบำรุงหรือของใครสักคนที่เดินผ่านไปแถวนั้นโดยบังเอิญ”

หลัวเฟยพูดอย่างมั่นอกมั่นใจเมื่อเผชิญหน้ากับข้อสงสัยของมู่เจี้ยน-อวิ๋น “เส้นผมเส้นนั้นมีจุดเด่นบางอย่างที่ชัดเจนมาก อีกทั้งจากจุดเด่นพวกนี้ทำให้ผมระบุเป้าหมายคนข้างกายของเกาเต๋อเซินได้แล้วคนหนึ่ง”

นึกไม่ถึงเลยว่าจะมีความคืบหน้ามากขนาดนี้ นี่อยู่เหนือความคาดหมายของมู่เจี้ยนอวิ๋นอยู่บ้าง เธอนิ่งอึ้งตอบรับเพียง “อืม” เสียงหนึ่งแล้วรีบถามขึ้นว่า “แล้วทำไมคุณยังไม่ลงมืออีก”

“ผมอยากรออีกหน่อย...” หลัวเฟยกล่าวอย่างสุขุม “หากลงมือตอนนี้ ผลลัพธ์คงไม่ดีมากนัก”

“จะไม่ดีได้ยังไง คุณมีหลักฐานเป็นเส้นผมเส้นหนึ่งแล้ว อีกทั้งยังระบุเป้าหมายได้อีก การจะตามหาผู้เห็นเหตุการณ์ในละแวกนั้นคงไม่ใช่เรื่องยากหรอกใช่ไหม พอถึงตอนนั้นก็มีทั้งพยานบุคคลและพยานวัตถุแล้วเข้ากระบวนการคดีอุกฉกรรจ์อีกครั้ง คุณยังกลัวว่าจะกล่าวโทษหมอนั่นไม่ได้อีกหรือ”

หลัวเฟยเงยหน้าทอดมองไปไกล กล่าวขึ้นช้า ๆ ว่า “แค่หมอนั่นได้รับโทษจะไปมีประโยชน์อะไร เขาไม่ใช่คนร้ายที่แท้จริงเสียหน่อย”

มู่เจี้ยนอวิ๋นตีความหมายความต้องการของอีกฝ่าย “แสดงว่าคุณต้องการจะ...”

หลัวเฟยหันศีรษะกลับมามองมู่เจี้ยนอวิ๋น พูดชัดเจนว่า “อาหัวและ

เกาเต๋อเซิน สองคนนี้คือเป้าหมายที่แท้จริงของผม”

มู่เจี้ยนอวิ๋นพยักหน้าเบา ๆ บ่งบอกว่าเข้าใจ คดีร้ายแรงทั้งมวลดูแล้วยุ่งเหยิง แต่จุดประสงค์หลักของมันต่างห้อมล้อมที่การชิงอำนาจของอาหัวและเกาเต๋อเซินทั้งสิ้น หากทำอะไรสองคนนี้ไม่ได้ แม้จะทำให้ภายนอกวุ่นวายเพียงใด ก็ยากที่จะซัดทอดไปถึงตัวการสำคัญ ตอนนี้แม้จะจับหางผู้ลงมือก่อเหตุระเบิดได้แล้ว แต่จะใช้คนคนนี้ขุดคุ้ยไปยังปลาใหญ่หลังม่านได้ไหมนั้นยังไม่อาจทราบได้ นี่คงเป็นเหตุผลที่หลัวเฟยไม่อยากผลีผลามลงมือ

ทั้งสองนิ่งเงียบไปพักหนึ่งราวกับกำลังคิดหาวิธีต่อกรกับสถานการณ์ตรงหน้า ครู่หนึ่งมู่เจี้ยนอวิ๋นก็เอ่ยปากกล่าวว่า “ความจริงจะลองดูก็ได้นะ ก่อนอื่นก็ควบคุมตัวมือวางระเบิดคนนั้นเสียก่อน บางทีอาจมีอะไรคืบหน้าจากเขา แม้จะกำจัดเกาเต๋อเซินไม่ได้ แต่อาจลากตัวตำรวจหนอนบ่อนไส้ที่คุณเป็นกังวลอยู่ออกมาก็ได้...ไม่ว่ายังไงจับคนหรือสองคนออกมาขุดคุ้ยยังดีกว่าไม่ลงมือทำอะไรเลย อย่างน้อยก็กระตุกหนวดเสือได้”

“กระตุกหนวดเสือ...” หลัวเฟยหรี่ตาซึมซับอยู่พักหนึ่ง แล้วส่ายศีรษะกล่าวว่า “เสือตัวนี้เก่งกล้าสามารถแล้ว ถ้าคุณกระตุกเบาไป เขาจะไม่แยแส หากคุณกระตุกแรงไป ทำให้เขาแตกตื่น ปล่อยเสือเข้าป่าอาจไม่ดีนัก”

มู่เจี้ยนอวิ๋นรู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อเห็นสีหน้าแบบนี้ของหลัวเฟย “ทำไมคุณกลายเป็นคนห่วงหน้าพะวงหลังแบบนี้ ไม่เด็ดขาดเอาซะเลย! ยังไงตอนนี้ก็หาจุดบอดเจอแล้วจะถ่วงไว้อีกทำไม หากหมอนั่นชิงหลบซ่อนตัวไปก่อน พวกเราก็จะไม่เหลือวิธีอะไรแล้วจริง ๆ พอถึงตอนนั้นถ้าต้องเข้าสู่เหตุการณ์เข้าตาจนอีก คุณจะต้องเสียใจ”

แม้อีกฝ่ายจะพูดเกินไปหน่อย แต่หลัวเฟยกลับไม่ร้อนใจเลยสักนิด เขาเพียงยิ้มมีเลศนัย “ทางตันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ตอนนี้ผมไม่อยากทำลายทางตันอยู่พอดี”

“อะไรนะ” มู่เจี้ยนอวิ๋นจ้องอีกฝ่าย ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายคิดอะไร

“หากลงมือตอนนี้ มีความเป็นไปได้เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่ผมจะสืบ

ความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ระเบิดและจับกุมคนร้ายมาดำเนินคดีได้ และหากขุดลึกลงไป ความเป็นไปได้ที่จะลากเกาเต๋อเซินออกมามีเพียงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น" หลัวเฟยพูดถึงตรงนี้ด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ แต่กลับพลันเปลี่ยนประเด็นขึ้นมากะทันหัน "ถึงแม้จะลากตัวเกาเต๋อเซินออกมาได้ แต่ก็ไม่ได้ผลลัพธ์อย่างที่ใจผมปรารถนา"

มู่เจี้ยนอวิ๋นเริ่มงุนงง "แล้วผลลัพธ์ที่คุณต้องการเป็นยังไงล่ะ"

หลัวเฟยไม่ตอบออกมาตรง ๆ แต่กลับถามอีกฝ่ายว่า "คุณลองคิดดูนะ หากเรารักษาสถานการณ์ให้ต่อกรกันแบบนี้ต่อไป คนที่จะร้อนใจที่สุดจะเป็นใคร หากผมลากตัวเกาเต๋อเซินออกมา ทำลายทางตันนี้ซะ สุดท้ายใครจะเป็นคนที่ดีใจที่สุด"

มู่เจี้ยนอวิ๋นกลอกตาใส่หลัวเฟย "คุณอย่าให้ฉันคิดอีกเลย มีอะไรพูดมาตรง ๆ สิ!"

"ทางตันในตอนนี้ คนที่ร้อนใจมากที่สุดไม่ควรเป็นฝ่ายตำรวจอย่างเรา แต่ควรเป็นอาหัวและเกาเต๋อเซิน หากกำจัดเกาเต๋อเซินได้ คนที่ดีใจที่สุดก็ไม่ใช่ตำรวจอย่างพวกเรา แต่เป็นอาหัว"

มู่เจี้ยนอวิ๋นเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว "อ๋อ ตอนนี้ที่คุณไม่อยากกำจัดเกาเต๋อเซิน เพราะกังวลว่าจะสบายอาหัวหรือ"

"นกกระเรียนตีกัน ชาวประมงได้ประโยชน์นะ" หลัวเฟยถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าวว่า "ใครล่ะจะไม่อยากเป็นชาวประมงที่ได้ประโยชน์คนนั้น"

คำพูดนี้มีความหมายแฝงซ่อนอยู่ มู่เจี้ยนอวิ๋นตกใจ "คุณต้องการให้อาหัวและเกาเต๋อเซินเข่นฆ่ากันจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่ายก่อน"

หลัวเฟยกล่าวว่า "สถานการณ์ตอนนี้ อาหัวไม่มีทางปล่อยเกาเต๋อเซินเอาไว้อยู่แล้ว การรื้อถอนของเกาเต๋อเซินก็ต้องหยุดชะงักเพราะติดที่อาหัวและเร่งร้อนจะตัดสินกับอีกฝ่าย ในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ การกระทำของตำรวจยิ่งต้องลุ่มลึก ไม่ว่าพวกเราจะกำจัดฝ่ายไหนก่อนอีกฝ่ายก็จะนั่งรับผลประโยชน์จากปลาอยู่เฉย ๆ ดังนั้นหากพวกเราอดทนต่อไป จับตามองพวกเขาทั้งสองให้ดี บางทีอาจจะมีผลลัพธ์อย่างอื่นเกิดขึ้นก็ได้"

"ดังนั้นคุณจึงอยากรอ รอจนได้ผู้แพ้ชนะจากทั้งสองฝ่าย ส่วนตำรวจ

ก็แค่ต้องจับตาดูหลักฐานที่พวกเขาใช้ระหว่างเข่นฆ่ากันก็พอ พอถึงเวลานั้นไม่ว่าจะเป็นอาหัวที่กำจัดเกาเต๋อเซินสำเร็จ หรือเป็นเกาเต๋อเซินที่กำจัดอาหัวสำเร็จ ฝ่ายตำรวจต่างก็ใช้กฎหมายเข้ามัดตัวผู้ชนะเอาไว้ได้ และกลายเป็นชาวประมงที่ได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง”

หลัวเฟยไม่กล่าวอะไร แต่ท่าทีที่แสดงออกถือว่าได้ยอมรับแล้ว

สีหน้าของมู่เจี้ยนอวิ๋นเริ่มกังวลขึ้นเล็กน้อย ครู่หนึ่งเธอจึงถามหลัวเฟยว่า “คุณไม่คิดว่าแบบนี้อันตรายเกินไปหรือ”

“มันก็อันตรายจริงนั่นแหละ” หลัวเฟยไม่ปฏิเสธ “ดังนั้นผมจะพยายามสุดความสามารถไม่ให้คนบริสุทธิ์ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวและบาดเจ็บอีก” นี่ก็คือเหตุผลที่แท้จริงที่หลัวเฟยรับตัวเจิ้งเจียมาจากอาหัวและมอบให้มู่เจี้ยนอวิ๋นดูแล เพียงแต่ยังไม่สะดวกที่จะบอกกล่าวความลับบางอย่างให้มู่เจี้ยนอวิ๋นได้รับรู้ก็เท่านั้น

“แล้วพวกเราต้องรอนานเท่าไหร่ล่ะ” มู่เจี้ยนอวิ๋นลากตนเองมาร่วมรบฝ่ายเดียวกับหลัวเฟยแล้ว ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปในคำพูดของเธอ ตอนแรกเธอใช้ ‘คุณ’ แต่ตอนนี้เธอเปลี่ยนมาใช้ ‘พวกเรา’ แล้ว

“จนกระทั่งวันที่สูญเสียความสมดุล” หลัวเฟยให้คำตอบไม่ชัดเจนเท่าไหร่นัก จากนั้นก็เริ่มอธิบาย “ตอนนี้อาหัวและเกาเต๋อเซินกลายเป็นน้ำกับไฟที่ไม่อาจอยู่ด้วยกันได้ แต่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับอีกฝ่าย มันคล้ายกับเขื่อนแข็งแรงเขื่อนหนึ่งที่ระดับน้ำทั้งสองฝั่งสะสมจนกระทั่งสูงมากแล้วและไม่มีทีท่าว่าจะลดลง แต่ระดับน้ำของทั้งสองฝั่งกลับยังไม่มากพอที่จะข้ามผ่านเขื่อนทะลักเข้าท่วมอีกฝั่งหนึ่ง ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่สมดุล หากความสมดุลนี้คงอยู่ยิ่งนานระดับน้ำของทั้งสองฝั่งก็จะยิ่งสูงขึ้น แรงดันที่เขื่อนได้รับก็ยิ่งมากขึ้น และเมื่อวันที่เขื่อนกั้นแรงดันของน้ำเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป สมดุลก็จะพังทลายลง พอถึงตอนนั้น เมื่อน้ำหลายร้อยหลายพันลูกบาศก์ลิตรไหลบ่าออกมา คงได้ผลลัพธ์แบบปลาตายแหขาด[7]

[7] 鱼死网破 ปลาตายแหขาด ต่อสู้จนตายพร้อมกันทั้งสองฝ่าย

แน่นอน”

“แล้วขณะที่ทั้งสองกำลังสะสมปริมาณน้ำอยู่นั้น พวกเราก็ทำได้เพียงรอคอยอย่างผู้ถูกกระทำเท่านั้นหรือ”

“นั่นไม่จำเป็นหรอก ปริมาณน้ำยิ่งสูงก็ยิ่งอันตราย เหตุผลนี้เห็นได้ชัดจะตายไป” หลัวเฟยกอดอกกล่าวว่า “ดังนั้นพวกเราจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการบางอย่างเร่งความเร็วในการพังทลายของสมดุล”

นี่คือปัญหาที่มู่เจี้ยนอวิ๋นสนใจ เธอถามขึ้นอย่างรวดเร็วว่า “วิธีการอะไร”

หลัวเฟยกล่าวว่า “เจาะรูใหญ่ ๆ บนเขื่อน”

มู่เจี้ยนอวิ๋นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่เข้าใจ จึงได้แต่ถามอีก “เจาะยังไง”

แต่หลัวเฟยกลับไม่ตอบอะไรอีก เขาเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้าราวกับความคิดได้ลอยตามสายตาไปไกลแสนไกลแล้วเช่นกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่อยากกล่าวให้ละเอียด มู่เจี้ยนอวิ๋นเองก็ไม่ถามซ้ำ ทั้งสองเดินรอบวิทยาลัยรอบหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้กลับมาถึงบริเวณด้านล่างหอพักอีกครั้ง มู่เจี้ยนอวิ๋นมีสอนอีกคาบเรียนหนึ่งช่วงสี่โมงเย็น ทั้งสองจึงร่ำลากัน หลัวเฟยกลับขึ้นรถคนเดียว ขับออกจากวิทยาลัยตำรวจมุ่งหน้าสู่กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะของเมือง

จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นขณะขับมาได้ครึ่งทาง หลัวเฟยล้วงโทรศัพท์ออกมามองแวบหนึ่งพบว่าเป็นเบอร์แปลก การทำงานสายอาชญากรรม ยิ่งเป็นเบอร์โทรศัพท์แปลกตายิ่งต้องไม่ปล่อยผ่าน หลัวเฟยจึงหักพวงมาลัยมาทางด้านขวา ขณะที่กำลังจอดรถบริเวณข้างทางก็พลางกดปุ่มรับสายบนโทรศัพท์

“ฮัลโหล”

อีกฝ่าย “ฮัลโหล” ตามมาเสียงหนึ่งราวกับไม่ได้เตรียมพูดมาก่อน จากนั้นหลัวเฟยจึงกล่าวรายงานตัวก่อน “ผมหลัวเฟย กองสืบสวนอาชญากรรมครับ”

“นั่นผู้การหลัวใช่ไหมครับ” ฟังจากเสียงผู้โทร.เข้ามาคงเป็นชาย

วัยกลางคน เขาเองก็แนะนำตนเอง “ผมแซ่อวี๋ ผมเป็นผู้กำกับสำนักงานตำรวจหลินเจียงครับ”

“อ้อ ผู้กำกับอวี๋ สวัสดีครับ มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ” สำนักงานตำรวจหลินเจียงตั้งอยู่ในเขตชานเมืองทางทิศตะวันออกของเมืองมณฑล เพราะหลัวเฟยเพิ่งเข้ามาประจำตำแหน่งได้ไม่นานจึงไม่คุ้นเคยกับผู้กำกับของสถานีตำรวจนี้

“คือแบบนี้ครับ อิ่นเจี้ยนเข้าไปพัวพันกับคดีลักทรัพย์ในเขตพื้นที่ของผม ตอนนี้เขาถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจหลินเจียง หากคุณสะดวกรบกวนรีบมาที่นี่หน่อยนะครับ”

“อะไรนะครับ!” หลัวเฟยแสดงความตกใจออกมาเพราะข่าวแบบนี้มันเหลวไหลที่สุด

“อาจเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้ครับ...” ผู้กำกับอวี๋ที่อยู่ปลายสายเริ่มรู้สึกเกรงใจขึ้นมาบ้าง “แต่ก่อนที่เรื่องราวทุกอย่างจะคลี่คลาย พวกเราต้องทำตามระเบียบ”

“เป็นอิ่นเจี้ยนผู้ช่วยของผมจริงหรือครับ คุณไม่ได้เข้าใจอะไรผิดใช่ไหมครับ”

ผู้กำกับอวี๋หัวเราะอย่างอาย ๆ นิดหน่อย “มันจะผิดได้ยังไงครับ ผมกับเขาไม่ได้รู้จักกันวันแรกเสียหน่อย”

จริงสินะ อิ่นเจี้ยนคือผู้อยู่ในแวดวงตำรวจเมืองมณฑลมานานแล้ว จะไม่สนิทกับผู้กำกับสำนักงานตำรวจย่อยได้อย่างไร หลัวเฟยไม่จำเป็นต้องถามคำถามนี้จริง ๆ เขาตอบกลับไปว่า “ได้ครับ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้” จากนั้นก็วางสาย กลับรถมุ่งหน้าสู่สถานีตำรวจหลินเจียงเขตชานเมืองทางตะวันออกทันที

เมื่อถึงสถานีตำรวจหลินเจียง เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรคนหนึ่งนั่งอยู่บริเวณห้องรับรองใหญ่เท่านั้น หลัวเฟยจึงเดินหน้าเข้าไปถาม “ผู้กำกับอวี๋ของพวกคุณอยู่ไหนครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรพิจารณาหลัวเฟยอยู่ครู่หนึ่ง ลุกขึ้นถามกลับว่า “คุณคงจะเป็นผู้การหลัวแห่งกองสืบสวนอาชญากรรมสินะครับ”

ที่แท้ผู้กำกับอวี๋ได้บอกกับเขาเอาไว้ก่อนแล้วให้มารออยู่ตรงนี้ แม้ว่าเขาจะไม่เคยเห็นหน้าหลัวเฟยมาก่อน แต่ท่าทางของอีกฝ่ายที่ไม่เหมือนกับคนอื่นเขาจึงคาดเดาถึงตัวตนของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว

หลัวเฟยพยักหน้ารับ เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นจึงเดินนำทาง "คุณตามผมมาเถอะครับ ผู้กำกับของเราอยู่ที่ห้องสอบปากคำ อิ่นเจี้ยนเองก็อยู่ที่นั่นครับ"

จากนั้นทั้งสองก็เดินตามกันมุ่งสู่ห้องสอบปากคำ ขณะที่ใกล้ถึงปากประตูกลับเห็นบริเวณทางเดินมีเด็กหนุ่มอันธพาลสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งคีบบุหรี่สูบจนควันโขมงไปทั่ว

"ที่นี่ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่นะ" เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกกล่าวให้หยุด "จะสูบก็ไปสูบในสวนนู่นไป"

เด็กวัยรุ่นทั้งสองคนนั้นไม่ยอมออกไป เพียงแค่มองตาขวางกดดัน หนึ่งในสองคนนั้นพูดขึ้นอย่างเกียจคร้านว่า "ใครอยากรออยู่ตรงนี้มิทราบ พวกเรารอมาครึ่งค่อนวันแล้ว ตกลงจะจัดการยังไง รีบบอกมาซิ"

ตำรวจสะกดอารมณ์ไว้แล้วเกลี้ยกล่อมว่า "นี่ก็กำลังจัดการอยู่ไม่ใช่หรือ ตรงนี้เป็นเขตสำนักงาน ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่ พวกนายกรุณาทำตามด้วย"

"ได้ ไม่สูบแล้ว ๆ" คนที่บอกว่าไม่สูบแต่กลับสูบเข้าไปเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ดีดก้นบุหรี่ทิ้งไปเรื่อยเปื่อย ขณะเดียวกันปากก็บ่นว่า "ทำงานชักช้า แต่กฎบ้า ๆ เนี่ยแยะเชียว"

ก้นบุหรี่อันนั้นกระเด็นกระดอนไปมาแล้วหยุดลงตรงใต้เท้าหลัวเฟยพอดี หลัวเฟยขมวดคิ้วเล็กน้อยยกเท้าขึ้นเหยียบบุหรี่จนมอด เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรเห็นฉากตรงหน้าก็โกรธจัด แต่ก็รู้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นแค่อันธพาลปลายแถว ไม่ควรใส่ใจถือสา จึงได้แต่หันกลับมาขอโทษหลัวเฟยพร้อมทั้งยิ้มเครียด "ผู้การหลัว คุณอย่าใส่ใจนะครับ พนักงานรากหญ้าอย่างพวกเราพบเจอคนหลายประเภท ช่วยไม่ได้ครับ"

"เข้าใจครับเข้าใจ ผมเองก็ทำงานรากหญ้ามาสิบกว่าปีแล้ว" หลัวเฟยพูดพลางเหวี่ยงเท้าเตะ ก้นบุหรี่ที่ถูกเหยียบจนมอดกระเด็นไปตกบริเวณ

พื้นที่ทำความสะอาดมุมกำแพงอย่างแม่นยำ

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรไม่อยากสนใจวัยรุ่นสองคนนั้นอีกจึงเดินต่อไปสองก้าวก็มาถึงหน้าห้องสอบปากคำ เขายกมือขึ้นเคาะประตูสองสามที คนในห้องตอบกลับมาทันทีว่า “เชิญเข้ามา” หลัวเฟยฟังออกว่าเป็นเสียงของผู้กำกับอวี๋

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรหมุนประตูเปิดออกแล้วผายมือ “เชิญ” มายังหลัวเฟย หลัวเฟยจึงเดินเข้าไปในห้อง แต่ฝ่ายหน้ากลับไม่ตามเข้ามาด้วย เพียงแค่ปิดประตูแล้วเดินจากไป

ขณะที่หลัวเฟยเข้าไปในห้อง ชายอ้วนวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินเข้ามาต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว “อ้าว ผู้การหลัวสินะครับ มาครับ เชิญนั่งก่อน”

หลัวเฟยทราบดีว่าคนคนนี้คือผู้กำกับอวี๋แห่งสถานีตำรวจหลินเจียง เขาและอีกฝ่ายจับมือกันแล้วกล่าวทักทาย ขณะเดียวกันสายตาที่สะกดอารมณ์เอาไว้ไม่อยู่ก็มองไปยังคนอีกคนที่นั่งอยู่ในห้องหลายต่อหลายที

คนคนนั้นไม่สูง รูปร่างค่อนข้างผอม ใบหน้าขาวผ่อง ทำให้เขามีกลิ่นอายของผู้มีการศึกษา ไม่ต้องบอกเขาก็คืออิ่นเจี้ยนผู้ช่วยของหลัวเฟยนั่นเอง ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักไม้ตัวหนึ่ง ก้มหน้าก้มตาไม่กล้าสบตากับหัวหน้าของตน ราวกับทำความผิดใหญ่หลวงอะไรลงไป

หลัวเฟยทราบดีว่าตนไม่สะดวกจะคุยกับอิ่นเจี้ยนตอนนี้ จึงได้แต่ถามผู้กำกับอวี๋ก่อน “นี่มันเรื่องอะไรกันครับ”

“ผมเองก็ยังไม่เข้าใจครับ” ผู้กำกับอวี๋เรียกให้หลัวเฟยนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัว แล้วเริ่มอธิบายสถานการณ์ “ช่วงบ่ายศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการหนึ่งหนึ่งศูนย์ได้รับแจ้งว่ามีเหตุลักทรัพย์ในเขตของพวกผม ซึ่งถูกเจ้าของพบเข้าและยังขัดขืนตอบโต้กลับ ผมจึงสั่งการให้ตำรวจเข้าไปจัดการ ตอนแรกนี่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไร ผมเองไม่ได้ใส่ใจขนาดนั้น แต่ภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจของ สน.กลับมารายงานที่ห้องทำงานของผมว่าจับขโมยได้แล้ว แต่คนคนนั้นไม่ยอมสารภาพและไม่ยอมเปิดเผยตัวตน ผมได้ยินก็คิดในใจว่า ที่ไม่ยอมเปิดเผยตัวตนคงเพราะมีคดีใหญ่ติดตัวรึเปล่า จึงรีบมาสอบปากคำด้วยตนเอง แต่ใครจะไปรู้ครับว่าพอเจอหน้าปุ๊บ

ที่ไหนได้ เป็นพี่น้องบ้านเดียวกันนี่เอง”

พอพูดถึงตรงนี้ ผู้กำกับอวี๋ชี้มือไปทางอิ่นเจี้ยน แต่อิ่นเจี้ยนก็ยังคงก้มหน้าไม่กล่าวอะไร

หลัวเฟยจับประเด็นสำคัญได้จึงถามว่า “เขาขโมยอะไรครับ”

“ผู้แจ้งความกล่าวว่าเขาแอบเข้าไปขโมยของในห้อง แต่ยังไม่ทันสำเร็จ ดันเจอกับผู้แจ้งความซะก่อน” ผู้กำกับอวี๋มองมาที่อิ่นเจี้ยน “พอผมถามเขาว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ไม่ยอมบอก บอกแค่ว่าให้ผมปล่อยเขาไปก่อน จะมาแก้ตัวกับผมทีหลัง แต่ผมก็ทำแบบนั้นไม่ได้ ผู้แจ้งความยังรออยู่ข้างนอกอยู่เลย ผมจะปลดกุญแจมือให้เขายังต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ หากเจ้าผู้แจ้งความร้องเรียนขึ้นมาคงได้รับโทษนะครับ”

หลัวเฟยกล่าว “ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการหนึ่งหนึ่งศูนย์รับเรื่องคดีไปแล้ว จะปล่อยก็ปล่อยเลยน่ะมีที่ไหนกัน พวกคุณไม่ให้เขานั่งเก้าอี้สอบสวนก็ถือว่าให้เกียรติมากแล้ว”

อีกฝ่ายไม่เพียงแสดงความเข้าใจทั้งยังรับน้ำใจไปเต็ม ๆ นี่ยิ่งทำให้ผู้กำกับอวี๋ยินดีเข้าไปใหญ่ เขาพยักหน้าแล้วกล่าวต่อว่า “ต่อมาก็ถามอีก เขาบอกว่าจะพบคุณ ผมไม่มีวิธีอื่น ได้แต่ต้องให้คุณลำบากมาเองนั่นแหละครับ”

หลัวเฟยฟังความคร่าว ๆ ก็ทราบว่าประเด็นหลักของเรื่องราวอยู่ในกำมือของอิ่นเจี้ยน เขาจึงลุกขึ้นเดินไปตรงหน้าผู้ช่วยของตน “ว่ามาเถอะ มันเรื่องอะไรกันแน่”

อิ่นเจี้ยนเงยหน้ามองหลัวเฟย แล้วมองผู้กำกับอวี๋ ราวกับมีเรื่องราวที่ยากจะบอกกล่าว

“คุณอยากพบผมไม่ใช่หรือ ผมมาแล้ว รีบพูดมาเถอะ” หลัวเฟยเร่ง

ในที่สุดอิ่นเจี้ยนก็เอ่ยปาก “ผมไม่ได้กำลังขโมยของ ผมกำลังปฏิบัติภารกิจ”

“ผมว่าแล้ว เรื่องนี้ต้องมีอะไรเข้าใจผิดกันแน่นอน” ผู้กำกับอวี๋ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ที่แท้ก็กำลังปฏิบัติภารกิจ คุณพูดให้ชัดเจนตั้งแต่

แรกก็จบแล้วนี่นา”

“ช้าก่อน” หลัวเฟยโบกมือไปมา สายตายังคงจับจ้องไปที่อิ่นเจี้ยน “คุณกำลังปฏิบัติภารกิจอะไรอยู่ ทำไมผมถึงไม่รู้”

“คือ...” อิ่นเจี้ยนอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ อยู่พักหนึ่ง “ผมปฏิบัติภารกิจเอง ไม่ได้รายงานคุณก่อนปฏิบัติการ”

“ในเมื่อไม่ได้รายงาน แล้วคุณเรียกมันว่าปฏิบัติภารกิจได้ยังไง” แววตาของหลัวเฟยฉายชัดว่าไม่พอใจอยู่บ้าง

“เอ๋ รายงานตอนนี้ยังไม่สายนะครับ อธิบายให้ชัดเจนก็พอแล้ว” ผู้กำกับอวี๋หัวเราะเฮฮาอยู่ตรงกลาง อยากให้เรื่องราวจบลงโดยเร็ว เพราะอยากได้หน้า

แต่อิ่นเจี้ยนกลับไม่รับน้ำใจ เขามองไปยังผู้กำกับอวี๋ก่อน จากนั้นหันมากล่าวกับหลัวเฟยว่า “ผู้การหลัว เรื่องนี้คนนอกไม่เข้าใจ ผมพูดกับคุณได้คนเดียว”

เพราะแบบนี้เองสินะเขาถึงไม่ยอมพูด ที่แท้มีเรื่องปิดบังอยู่ หลัวเฟยนิ่งอึ้ง หันหน้ามองไปที่ผู้กำกับอวี๋อยู่ครู่หนึ่ง แต่กลับเห็นฝ่ายหลังถูนิ้วมือไปมา สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

นายกำลังทำผิด ตกอยู่ในถิ่นของคนอื่น แล้วยังต้องการให้เจ้าบ้านออกไปอีกหรือ หลัวเฟยหันกลับมาจ้องตาอิ่นเจี้ยนแวบหนึ่ง ราวกับกำลังโทษที่อีกฝ่ายไม่รู้กาลเทศะ จากนั้นเขาจึงขึ้นเสียงอย่างเคร่งขรึมว่า “ที่นี่มีแต่เพื่อนร่วมงานกันเองทั้งนั้น มีอะไรที่จะพูดต่อหน้าไม่ได้อีก”

ผู้กำกับอวี๋แสดงจุดยืนของตนเอง “หรือให้คุณสองคนคุยกันไปก่อนดี” แต่ในใจเขากลับรู้สึกไม่ค่อยพอใจ เขากับอิ่นเจี้ยนถือว่าเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่กัน การพบกันในสถานการณ์เช่นวันนี้ ตนเองแสดงความเกรงอก-เกรงใจมาตลอด คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะปกปิดเขา นี่มันอะไรกัน แม้ว่าเขาจะพูดไปแบบนั้น แต่กลับไม่มีท่าทีว่าจะลุกออกไปจริง ๆ

“ผู้กำกับอวี๋ คุณไม่ต้องไปครับ” หลัวเฟยทำงานเที่ยงตรงดีมาก เขากลับไปนั่งยังเก้าอี้ของตนแล้วพูดว่า “ให้อิ่นเจี้ยนพูดออกมาตอนนี้เลย พวกคุณที่ต้องจดบันทึกก็จดบันทึกไป ให้ปฏิบัติตามขั้นตอนทั้งหมด เรื่องนี้

พวกคุณเป็นคนรับผิดชอบ ผมจะเป็นแค่ผู้ฟัง”

“เรื่องจดบันทึกน่ะช่างมันเถอะครับ” ผู้กำกับอวี๋โบกมือ แสดงน้ำใจโดยไม่จำเป็นอีกครั้ง

“ว่ามาเถอะ” หลัวเฟยมองไปที่อิ่นเจี้ยน น้ำเสียงเคร่งขรึมราวกับกำลังออกคำสั่งอย่างไรอย่างนั้น

อิ่นเจี้ยนได้แต่ปั้นหน้าเครียดยอมสารภาพ “ผมกำลังตามหาหลักฐานที่อาหัวใช้วางแผนคดีเลือดที่อาคารใหญ่หลงอวี่”

“อาหัว? อดีตบอดี้การ์ดของเติ้งหัว?” สีหน้าของผู้กำกับอวี๋แสดงออกชัดเจนว่าตกใจ สองชื่อนี้มีผลกระทบมากกับเมืองมณฑล แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับหลงอวี่กรุ๊ปเมื่อครึ่งปีมานี้ก็ดึงดูดสายตาของคนมากมาย จะมีสักกี่คนที่คิดได้ว่าการตายของเหมิงฟางเลี่ยง และหลินเฮิงกาน รองประธานทั้งสองของหลงอวี่เป็นสิ่งที่อาหัวจัดฉากขึ้นล่ะ

หลัวเฟยพยักหน้าให้ผู้กำกับอวี๋ คดีของอาหัวยังไม่ปิด เรื่องราวพวกนี้เป็นความลับภายในของกองสืบสวนอาชญากรรม ก็ว่าทำไมอิ่นเจี้ยนถึงเอาแต่ปิดบัง แต่ตอนนี้คำสำคัญถูกพูดออกไปแล้วจึงไม่จำเป็นต้องปิดบังอะไรอีก ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเพื่อนร่วมงานในระบบเดียวกัน จากนั้นเขาถามอิ่นเจี้ยนอีกว่า “หาหลักฐานทำไมต้องไปหาในบ้านของคนอื่นล่ะ”

อิ่นเจี้ยนยังไม่ทันได้อธิบาย หลัวเฟยก็เหมือนจะคิดอะไรขึ้นได้ จึงจี้ถามเสียงต่ำว่า “คดีเลือดหลงอวี่เกี่ยวข้องอะไรกับสองคนด้านนอกนั่น” น้ำเสียงของเขาตื่นเต้นเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าอันธพาลสองคนที่รออยู่ด้านนอกนั่นเป็นผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ หากพวกเขาเกี่ยวข้องกับคดีเลือดอาคารใหญ่หลงอวี่จริง เช่นนั้นปฏิบัติการล้มเหลวที่ไม่ได้รับอนุญาตของอิ่นเจี้ยนในครั้งนี้คงแหวกหญ้าให้งูตื่นไปเสียแล้ว

ยังดีที่อิ่นเจี้ยนตอบกลับมาว่า “ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับพวกเขาครับ เพียงแค่บ้านที่พวกเขาเช่าอยู่เป็นสถานที่ที่เหวินเฉิงอวี่เคยเช่าอยู่ก็เท่านั้น”

“หืม?” แววตาของหลัวเฟยเริ่มสว่างขึ้น ราวกับเข้าใจบางอย่างขึ้นมาไม่น้อย เหวินเฉิงอวี่ที่อิ่นเจี้ยนพูดถึงก็คือชื่อของฆาตกรต่อเนื่อง

Eumenides ซึ่งภายหลังเปลี่ยนมาเป็นตู้หมิงเฉียงนั่นเอง ตอนแรกขณะที่หานเฮ่าและอาหัวร่วมมือกันวางแผนก่อคดีเลือดในอาคารใหญ่หลงอวี่นั้น หานเฮ่าแอบเก็บไม้เด็ดไว้โดยอัดเสียงการวางแผนก่อคดีของอาหัว ภายหลังแม้อาหัวจะจัดฉากบีบหานเฮ่าจนตาย แต่หานเฮ่าก็ส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไปให้ครอบครัวของเหมิงฟางเลี่ยงผู้ตาย แต่ที่ไม่มีใครคาดคิดคือระหว่างทางเทปเสียงนี้ดันถูกเหวินเฉิงอวี่ขโมยไป ทั้งยังกลายเป็นหลักฐานที่เอาไว้ต่อรองกับอาหัวให้ดูแลเจิ้งเจีย ตอนนี้เมื่ออิ่นเจี้ยนบอกว่าเขาบุกรุกเข้าไปยังที่อยู่เก่าของเหวินเฉิงอวี่ หลัวเฟยย่อมหาจุดเชื่อมโยงจากเรื่องราวพวกนี้เจอเป็นธรรมดา เขาทำความเข้าใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามขึ้นว่า “คุณรู้ได้ยังไงว่านั่นเป็นที่อยู่เดิมของเหวินเฉิงอวี่”

“นี่เป็นข่าวที่ผมได้มาอย่างยากลำบากมาก ผมพริ้นต์รูปภาพของเหวินเฉิงอวี่ออกมาหลายใบ จากนั้นก็นำไปให้เจ้าของบ้านเช่าทั่วเมืองนี้ชี้ตัว สุดท้ายผมก็เจอที่พักแห่งนี้ เจ้าของบ้านบอกว่าคนในภาพคล้ายกับผู้เช่าคนก่อนของเขามาก อีกทั้งเมื่อครึ่งปีก่อนผู้เช่าคนนี้ยังหายตัวไปไม่ทราบสาเหตุ ติดต่อเขาไม่ได้ด้วย”

“เก่งนี่” หลัวเฟยแอบชม “คุณคิดวิธีนี้ออกได้ยังไง”

อิ่นเจี้ยนกล่าวว่า “ง่ายออกครับ ผมคิดว่า ฝีมืออย่างเหวินเฉิงอวี่ต้องไม่ใช่พวกที่มีที่ไปเพียงที่เดียวในเมืองมณฑลแน่นอน แม้เขาจะมีตัวตนที่ถูกกฎหมายอยู่มากมาย แต่รูปลักษณ์ภายนอกคงจะเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาไม่ได้ ผมเลยเอารูปของเขาไปถามทีละบ้าน ไม่ว่ายังไงก็ต้องได้เบาะแสบ้าง”

หลัวเฟยพยักหน้า “ความคิดนี้ดีมาก...” ถามอีกว่า “ทำไมคุณไม่รายงานผมแต่แรกล่ะ”

อิ่นเจี้ยนอธิบายว่า “ตอนนั้นผมอยากลองหาเองก่อน หากเจอจริง ๆ ค่อยรายงาน เพราะงานงมเข็มในมหาสมุทรแบบนี้จะให้คนในกองมาทำด้วยก็คงไม่เหมาะสมเท่าไหร่ เลยลองใช้สายข่าวของผมก่อน”

“สายข่าวของเสี่ยวอิ่นไม่เลวเลยจริง ๆ” ผู้กำกับอวี๋พูดแทรกขึ้นมาประโยคหนึ่ง ตอนแรกบอกว่าที่นี่ให้เขาเป็นคนสั่งการ แต่เมื่อหลัวเฟยกับ

อิ่นเจี้ยนพูดคุยกันขึ้นมากลับยากที่เขาจะพูดแทรกเข้าไป เพราะเขาไม่เข้าใจเรื่องราวบางอย่างของสองคนนี้มาก่อน ตอนนี้เขาที่ไม่มีเรื่องพูดแล้วหาเรื่องพูดก็เหมือนต้องการระบายความอึดอัดเท่านั้น

หลัวเฟยเองก็ไม่ทราบว่าอิ่นเจี้ยนทำงานกองสืบสวนอาชญากรรมในเมืองมณฑลมากี่ปี สายข่าวไม่เลวเลยจริง ๆ แต่เรื่องที่ต้องเข้าถึงรากหญ้าแบบนี้ก็ต้องพึ่งความสัมพันธ์ในสังคมจริง ๆ แต่เขายังมีจุดที่ไม่พอใจอยู่ดี "แต่หลังหาเจอคุณก็ไม่ได้รายงานนี่"

อิ่นเจี้ยนแก้ตัว "ผมเองก็เพิ่งเจอวันนี้ครับ ยังไม่ทันได้รายงาน"

"แต่คุณกลับบุกรุกเข้าบ้านประชาชนนะ แล้วยังถูกเขาเข้าใจว่าเป็นขโมยแล้วจับมาอีก"

"ผมไม่มีทางเลือก..."

"ไม่มีทางเลือก?!" หลัวเฟยกดน้ำเสียงหนักขึ้น ต่อหน้าบุคคลภายนอกเขาจะปกป้องลูกน้องของตนเองไม่ได้ อีกทั้งเขายังไม่ชอบหาเหตุผลให้กับความผิดของคนอื่นด้วย

แม้อิ่นเจี้ยนจะโดนตักเตือนแล้ว แต่ก็ต้องพูดออกมา "คือแบบนี้ครับ บ่ายวันนี้ผมพบเจ้าของบ้านหลังนี้ เขาบอกกับผมว่า ผู้เช่าคนก่อนหายตัวไปกะทันหัน แต่ของบางอย่างไม่ได้เอาไปด้วย เขาเก็บของพวกนี้เอาไว้ในห้องเก็บของ..."

"คุณคิดว่าในของพวกนั้นจะมีเทปเสียงที่เหวินเฉิงอวี่ขโมยไป?"

"เป็นไปได้สูงครับ หลังจากเหวินเฉิงอวี่ขโมยเทปเสียงไปแล้วคงต้องหาสถานที่เก็บรักษาแน่นอน ตอนนั้นบ้านเช่าที่เขาเช่าภายใต้ชื่อตู้หมิงเฉียงถูกตำรวจจับตาดูอย่างรัดกุม คงไม่สะดวกมากนัก ดังนั้นความเป็นไปได้ที่จะเก็บเอาไว้ในบ้านเช่าหลังอื่นจึงยิ่งมากขึ้น และเขาก็ดันถูกจับกะทันหันคงยังไม่ได้เก็บกวาดของสำคัญหลาย ๆ อย่าง"

หลัวเฟยไม่บอกเรื่องความสัมพันธ์ของเจิ้งเจียกับ Eumenides ให้หลายคนได้รับทราบเพราะความกังวลบางอย่าง แน่นอนว่าอิ่นเจี้ยนเองไม่มีทางรู้ว่า Eumenides ได้นำเทปเสียงดังกล่าวไปทำข้อตกลงกับอาหัวเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่จุดบอดนี้กลับไม่ได้มีผลต่อการสันนิษฐานเมื่อกี้

ของเขาเลย

ตามวิธีการคิดทั่วไป แม้ Eumenides และอาหัวจะทำข้อตกลงกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาต้องป้องกันเอาไว้บ้าง ดังนั้นเป็นไปได้สูงว่ายังมีเทปบันทึกเสียงสำรองเก็บเอาไว้ หากสถานที่ที่อิ่นเจี้ยนพบเคยเป็นที่พักอีกที่หนึ่งของ Eumenides จริง แบบนี้ก็มีความเป็นไปได้ไม่น้อยเลยที่เทปเสียงสำรองจะอยู่ที่นี่!

แต่ถึงอย่างนั้น การบุกรุกเข้าบ้านคนอื่นโดยพลการถือเป็นความผิดพลาดที่หนักหนา ดังนั้นสีหน้าตึงเครียดของหลัวเฟยจึงไม่ลดลงเลย "คุณไม่บอกกล่าวกับเจ้าของบ้านเขาเสียหน่อย บุกรุกเข้าไปหาในบ้านคนอื่นดื้อ ๆ เลย?"

"ตอนแรกผมขออนุญาตแล้วครับ ผมไปหาผู้เช่าใหม่สองรายนั้นบอกพวกเขาว่าผมเป็นตำรวจ อยากเข้าไปหาของหน่อย แต่สองคนนั้นกลับไม่ยอมให้ผมเข้าไป จะขอดูหมายค้นให้ได้ ผมอธิบายกับพวกเขาสองสามประโยค พวกเขาไม่เพียงไม่ฟัง ยังพูดจาไม่เข้าหูอีก" อิ่นเจี้ยนหายใจกระฟัดกระเฟียดราวกับยังไม่หายโกรธ

หลัวเฟยจินตนาการออกว่าทำไมอิ่นเจี้ยนถึงโกรธ อันธพาลสองคนนั้นเป็นประเภทที่ไม่มีเรื่องก็อยากหาเรื่อง นายผลีผลามไปในฐานะตำรวจแต่สุดท้ายกลับแสดงเอกสารที่ถูกกฎหมายไม่ได้ จะให้พวกเขาปั้นหน้าดีด้วยคงแปลก

"คุณคงทะเลาะกับพวกเขาด้วยใช่ไหม"

"ก็ทะเลาะไปนิดหน่อยครับ"

"มันมีอะไรให้ต้องทะเลาะกันเนี่ย" หลัวเฟยเอนศีรษะไปด้านหนึ่งแสดงออกว่าไม่พอใจ "คุณรีบกลับมาทำเอกสารซะก็หมดเรื่องแล้วนี่"

"ผมก็อยากกลับมาทำเอกสารครับ แต่สองคนนั้นพูดอย่างถือดีว่าถ้าผมไป พวกมันจะโยนของพวกนั้นออกไปให้หมด ผู้การหลัวครับ...คุณไม่รู้หรอกว่าท่าทางของพวกมันเป็นยังไง หากคุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วยคงถูกพวกมันยั่วโมโหเกือบตายเชียวละ"

"จะต่อกรกับคนแบบนี้คุณจะโมโหไม่ได้" ผู้กำกับอวี๋ที่อยู่ข้าง ๆ

เกลี้ยกล่อม "หากคุณโมโห ก็จะแพ้พวกเขาแล้ว"

"จริงสินะ" อิ่นเจี้ยนตบศีรษะเบา ๆ ราวกับกำลังเสียใจที่ทำไมตนไม่ระงับอารมณ์เอาไว้ เขาอารมณ์เสียอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวขึ้นว่า "แต่ตอนนั้นสถานการณ์มันวุ่นวายมาก ผมกลัวพวกเขาจะทำลายสถานที่เกิดเหตุจึงไม่กล้าไป ต่อมาผมลงมาโทรศัพท์ให้ในกองเรียกกำลังเสริมมาช่วยที่ด้านล่างอาคาร แต่ตอนที่กำลังโทร.ออกก็เห็นสองคนนั้นกำลังเดินกระโดกกระเดกออกจากอาคารไป ผมรีบหลบตัวเข้าด้านข้างก็ได้ยินพวกเขาคุยกัน ที่แท้กำลังจะออกไปกินข้าวเที่ยง"

หลัวเฟยตอบ "อืม" เสียงหนึ่ง ถามว่า "จากนั้นล่ะ"

อิ่นเจี้ยนมุ่ยปากว่า "จากนั้นผมก็คิดว่าไม่ต้องเรียกกำลังเสริมอะไรแล้ว ใช้จังหวะที่สองคนนี้ไม่อยู่เข้าไปหาของในห้องเลยก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นคดีคงไม่คืบหน้าสักที"

หลัวเฟยและผู้กำกับอวี๋จ้องตากันแวบหนึ่ง เมื่อพูดถึงขนาดนี้เหตุผลทั้งหมดก็คลี่คลาย ต่อมาก็จินตนาการเองได้แล้ว คงเพราะอิ่นเจี้ยนแอบย่องเข้าไปในห้องนั้น แต่สุดท้ายกลับถูกสองคนที่เพิ่งกลับมาจากกินข้าวพบเข้า สองฝ่ายจึงเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกัน อันธพาลสองคนนั้นไม่ยอมปล่อยไปทั้งยังโทร.แจ้งความกับ 110 ต้องการให้ตำรวจให้ความชัดเจน

"หาของเจอรึเปล่า" หลัวเฟยไม่สนใจลำดับความเป็นมาของเหตุการณ์อีกต่อไป แต่เริ่มซักถามถึงผลลัพธ์สำคัญ

อิ่นเจี้ยนพูดอย่างเศร้าสร้อยว่า "ผมยังไม่ได้หาอย่างละเอียดครับ... ใช้เวลาสะเดาะกลอนนั่นนานไปหน่อย"

หลัวเฟยส่ายหัว ทั้งโกรธทั้งขำ เขาทราบว่าอิ่นเจี้ยนเคยเรียนวิชาสะเดาะกลอนจากนายตำรวจหน่วยกองร้อยปฏิบัติการพิเศษหลิ่วซงโดยเฉพาะ ตอนนี้ดูเหมือนจะเรียนไปได้แค่ผิวเผินเท่านั้น เขานิ่งไปสักพักแล้วกล่าวกับฝ่ายเจ้าบ้านว่า "ผู้กำกับอวี๋ครับ สถานการณ์ตอนนี้...เขามุ่งไปเพราะคดีจริง ๆ แต่ตามลำดับแล้วมีการเล่นนอกกติกานิดหน่อย"

"ผมทราบแล้วครับ ยังต้องพูดอะไรอีกล่ะ ให้ผมจัดการก็พอแล้ว"

ขณะที่ผู้กำกับอวี๋พูดอยู่ก็ลุกขึ้นเดินไปยังประตูห้องทำงาน เปิดประตูเรียกเด็กหนุ่มสองคนที่ยืนรออยู่ด้านนอก "นี่ พวกนายสองคนเข้ามาเถอะ"

สองคนนั้นเดินเข้าห้องอย่างว่าง่าย และไม่สนใจอิ่นเจี้ยน เพียงแค่มองหลัวเฟยตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ตั้งแต่เท้าขึ้นไปบนศีรษะอย่างพิจารณา พวกเขาอยู่ในสังคมนี้มานาน ทักษะการมองคนก็พอมีอยู่บ้าง พอเดินเข้ามาก็แยกแยะได้ว่าใครคือคนสำคัญ

หลัวเฟยหันศีรษะกลับไป ไม่สนใจสายตาหาเรื่องของอีกฝ่าย เพราะผู้กำกับอวี๋บอกแล้วว่ามอบเรื่องนี้ให้เขาจัดการ ดังนั้นหลัวเฟยจึงเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์ก็พอ

"ฉันขออธิบายเรื่องวันนี้หน่อยนะ" ผู้กำกับอวี๋ยืนกล่าวต่อหน้าเด็กหนุ่มทั้งสอง "นี่คืออิ่นเจี้ยน นายตำรวจอิ่นเป็นเพื่อนร่วมงานในกองสืบสวนอาชญากรรมของพวกเรา เขากำลังปฏิบัติภารกิจอยู่จริง เพราะเรื่องราวเกิดขึ้นกะทันหันทำให้ไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงเกิดเรื่องเข้าใจผิดกับพวกนายทั้งสอง เรื่องนี้เป็นความผิดของตำรวจเราจริง ตอนนี้อยากจะขอโทษ พวกนายคิดว่ายังไง"

"ใครกันแน่ที่จะขอโทษ" หนึ่งในสองคนที่ตัวค่อนข้างสูงกล่าวอู้อี้เสียงต่ำ ก่อนหน้านี้เขาก็คือคนที่ดีดก้นบุหรี่ไปใต้เท้าของหลัวเฟย

หลัวเฟยส่งสายตาให้อิ่นเจี้ยนทีหนึ่งให้เขาใช้โอกาสนี้ปรองดองกับอีกฝ่าย แม้อิ่นเจี้ยนจะโกรธอยู่เต็มอก แต่สุดท้ายก็ยอมลุกขึ้นมาโค้งคำนับทั้งสองพร้อมทั้งกล่าวว่า "ฉันขอโทษพวกนายสองคนเอง ขอโทษนะ"

การยอมถอยของอิ่นเจี้ยนกลับไม่ได้รับการอภัยจากอีกฝ่าย อันธพาลสองคนนั้นกลับยิ่งได้ใจ คนตัวเตี้ยหัวเราะฮี่ ๆ อย่างมีเลศนัย "ขอโทษ? ครั้งหน้าถ้าพี่น้องฉันทำผิดถูกตำรวจอย่างพวกนายจับ แค่คำขอโทษก็จบเรื่องแล้วใช่ไหม"

"นาย..." อิ่นเจี้ยนโกรธจัดแต่ก็ไม่รู้จะจัดการกับอีกฝ่ายอย่างไร เพราะไม่ว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็ถือหางของตนไว้อยู่

"ช่างมันเถอะ ทุกคนถอยคนละก้าวเถอะนะ ทำเรื่องให้มันใหญ่ขึ้นจะมีผลดีอะไรกับพวกนาย" หลังผู้กำกับอวี๋เกลี้ยกล่อมให้ยอมความกันอยู่

สองประโยค จู่ ๆ ก็ถามขึ้นว่า “จริงสิ พวกนายสองคนมีงานทำไหม”

คนตัวสูงมองตาขวางตอบว่า “มี”

ผู้กำกับอวี๋ถามอีกว่า “ทำงานอะไร”

“เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไนต์คลับจิงตู” คนตัวสูงตอบอย่างไม่ไยดี ยากที่เขาจะมาสถานีตำรวจในฐานะผู้แจ้งความ อย่างไรก็ต้องแสดงท่าทางมั่นใจหน่อย

เมื่อได้ยินว่าเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้กำกับอวี๋ก็พอเข้าใจอยู่บ้าง สองคนนี้คืออันธพาลที่ไนต์คลับเลี้ยงเอาไว้ใช้จัดการเหตุฉุกเฉินด้วยวิธีการพิเศษ คนแบบนี้ไม่นับเป็นพนักงานอย่างเป็นทางการของไนต์คลับ เพราะหากเกิดเรื่องอะไรขึ้น หัวหน้ามักจะโยนความผิดมาให้ พูดให้ชัดเจนคือ ทั้งสองคนเป็นสมุนชั้นล่างสุดของอำนาจสีเทานั่นเอง เคยชินกับการทำผิดซ้ำ ๆ อยู่แล้ว ไม่แปลกที่เมื่อเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา มักจัดการกับปัญหาไม่ได้

ในเมื่อเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้ว ผู้กำกับอวี๋ก็เริ่มทายาบนบาดแผล เขากล่าวอย่างดีอกดีใจว่า “ให้ฉันเชิญประธานหวงมาให้พวกนายทำความรู้จักเสียหน่อยดีไหม”

ประธานหวงที่ว่าเป็นประธานใหญ่ของไนต์คลับจิงตู ไนต์คลับนี้เปิดในเขตสถานีตำรวจหลินเจียง ปกติต้องมาสานสัมพันธ์กับทางตำรวจอยู่แล้ว ผู้กำกับอวี๋จึงถือได้ว่าสนิทกับประธานหวงคนนี้เป็นอย่างดี

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดถึงเจ้านายของตนขึ้นมา ท่าทีของเด็กหนุ่มทั้งสองก็อ่อนลงทันที พวกเขามองกันไปมองกันมาแต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมา

“เอาเถอะ ความจริงแล้วก็ไม่มีเรื่องอะไร เป็นการเข้าใจผิดกันเท่านั้น ไม่ต้องทำเรื่องให้มันซับซ้อนขนาดนั้นหรอก จริงไหม” หลังผู้กำกับอวี๋จับทั้งสองคนอยู่หมัดแล้วก็หาทางลงได้อย่างพอเหมาะพอดี

คนตัวเตี้ยยังคงไม่ค่อยพอใจมากนัก ถามกลับเสียงแข็ง “แล้วเขายังใช้กำลังกับพวกเรา แบบนี้จะว่ายังไง”

อิ่นเจี้ยนเถียงกลับอีกฝ่ายทันทีว่า “นั่นเพราะพวกนายใช้กำลังก่อน!”

"มีขโมยขึ้นบ้านแกไม่ใช้กำลังหรือไง"

"ใครเป็นขโมย"

สถานการณ์ที่เพิ่งดีขึ้นเมื่อกี้กลับเดือดขึ้นอีกครั้งจากการทะเลาะกันไปมาของทั้งสองฝ่าย สุดท้ายหลัวเฟยก็อยู่เฉยไม่ได้อีก เขาจ้องอิ่นเจี้ยนก่อนแล้วติไปคำหนึ่งว่า "คุณเงียบไปเลย!"

อิ่นเจี้ยนได้แต่กัดริมฝีปากไม่กล้าพูดอะไรอีก หลัวเฟยจึงหันศีรษะกลับไปมองเด็กหนุ่มทั้งสองคน แล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเข้มว่า "พวกนายอยากชำระความยังไง"

ดวงตาของหลัวเฟยคล้ายซ่อนหนามคมเอาไว้ แม้จะกวาดผ่านเพียงแวบเดียวแต่กลับเจาะเข้าหัวใจของทั้งสองคนอย่างแม่นยำ ฝ่ายหลังรู้สึกวุ่นวายใจแปลก ๆ ทั้งสองจึงรีบหลบสายตาทันที

"พวกนายสองคนเองก็ไม่ได้บาดเจ็บอะไร เอาเป็นว่าไม่ตีกันก็ไม่ได้รู้จักกันก็แล้วกัน ทุกคนมาเป็นเพื่อนกันดีกว่า พวกนายแน่ใจหรือว่าภายหลังอยู่ด้านนอกไม่จำเป็นต้องคบค้าสมาคมกับกองสืบสวนอาชญากรรมน่ะ มีเพื่อนเพิ่มย่อมดีกว่ามีศัตรูเพิ่มจริงไหม" เมื่อพูดถึงตรงนี้ผู้กำกับอวี๋ก็บุ้ยปากมาทางหลัวเฟย "พวกนายรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร"

ทั้งสองคนไม่พูดอะไร แต่ดูจากสีหน้าท่าทางแล้วก็อยากทราบคำตอบมากทีเดียว

"นี่คือผู้การหลัว ผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑลนักสืบผู้โด่งดัง ถ้าพวกนายทำให้เขาไม่พอใจละก็ ชาตินี้ความผิดที่เคยทำมาทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่เขาก็ขุดออกมาให้พวกนายได้หมดแหละ!"

วัยรุ่นทั้งสองก้มหน้าลง คราวนี้คงถูกบีบอย่างง่ายดายเสียแล้ว

ผู้กำกับอวี๋ทั้งปลอบทั้งขู่ ในที่สุดก็ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการเสียที ต่อมาเขาก็รีบเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรคนนั้นเข้ามาในห้องทำงาน จัดการร่างหนังสือไกล่เกลี่ยตามขั้นตอนไกล่เกลี่ยของประชาชนแล้วให้ทั้งสองฝ่ายเซ็นชื่อ คดีนี้จึงเป็นอันจบลง

ผู้กำกับอวี๋รู้สึกโล่งอกเรียกให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรนำหนังสือ

ไกล่เกลี่ยไปเก็บ แต่ตนเองกลับกล่าวเชิงขอโทษหลัวเฟยและอิ่นเจี้ยน "ผู้การหลัว หากพวกคุณต้องการหาหลักฐานคงต้องเป็นไปตามขั้นตอน จะแอบบุกรุกเข้าบ้านประชาชนโดยพลการอีกไม่ได้แล้วนะ ผมเองคงช่วยเหลือพวกคุณเรื่องนี้ไม่ได้อีก"

หลัวเฟยกล่าวอย่างเข้าอกเข้าใจว่า "ผมเข้าใจครับ พวกเราจะกลับไปดำเนินการตามขั้นตอนเดี๋ยวนี้"

"ได้ยินรึยัง ผู้การหลัวจะกลับไปทำตามขั้นตอนเดี๋ยวนี้" ผู้กำกับอวี๋หันศีรษะไปคุยกับเด็กหนุ่มทั้งสอง "ในช่วงเวลานี้ พวกนายต้องดูแลรักษาสิ่งของภายในห้องให้ดี นี่เป็นหน้าที่ของพวกนาย"

ทั้งสองคนกลอกตาไปมาไม่พูดอะไรแล้วเดินจากไปตามทางของตน ตอนแรกพวกเขาคิดว่าอย่างน้อยก็คงรีดไถเอาเงินมาได้สักสองสามพัน แต่สุดท้ายกลับต้องกลับไปมือเปล่า ในใจย่อมรู้สึกไม่พอใจเป็นธรรมดา แต่พอมาลองคิดดู ตนก็หาเรื่องผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมไม่ไหวอีกอย่าง ฝ่ายสถานีตำรวจยังอยู่ข้างเดียวกับพวกเขาอีก เรื่องก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ

แต่ไม่รู้ว่าคนของกองสืบสวนอาชญากรรมต้องการค้นอะไรในห้องของตนกันแน่ คนอย่างพวกเขาต้องซ่อนของผิดกฎหมายจำพวกมีดเอาไว้บ้างเป็นธรรมดา กลัวก็แต่พอถึงเวลานั้นถูกค้นออกมาคงทำให้พวกเขาต้องลำบากมากกว่า พอมาคิด ๆ ดูแล้วเรื่องนี้จะเป็นแค่ฉากบังหน้ารึเปล่า พนักงานรักษาความปลอดภัยอย่างพวกเขาเคยทำร้ายคนมาก่อน ทั้งยังเคยต่อยตีในที่สาธารณะมาบ้าง ไม่แน่ว่าอาจจะมาเพราะเรื่องพวกนั้น

ทั้งสองคนถกกันไปเดินไปพลาง ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกไม่แน่ใจ ตอนนี้อีกฝ่ายดึงผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเข้ามาเกี่ยวแล้ว แน่นอนว่าลำพังเขาสองคนคงเอาไม่อยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นตรงกันว่าจะรายงานสถานการณ์ให้เจ้านายทราบ

ทั้งคู่โทรศัพท์เข้าไปหาประธานหวง ประธานไนต์คลับจิงตูอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยินว่าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมหลัวเฟยจะเข้าไปตรวจค้นบ้านพักของลูกน้องตนก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าไหร่ เขาจึงโทร.

ไปหาผู้กำกับอวี๋แห่งสน.หลินเจียงอีกครั้ง

ทั้งสองคุยทักทายกันสักพัก ประธานหวงก็รีบตัดเข้าประเด็นหลักทันที "ได้ข่าวว่าคนของกองสืบสวนอาชญากรรมมาหาเรื่องลูกน้องผม นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ครับ"

"เรื่องเข้าใจผิดทั้งนั้นครับ" ปกติแล้วความสัมพันธ์ของผู้กำกับอวี๋กับประธานหวงก็ไม่เลวอยู่แล้ว จึงกล่าวตรงไปตรงมาออกไปว่า "พวกเขามุ่งไปที่คดีอีกคดีหนึ่ง"

"คดีอะไร" ประธานหวงต้องถามให้ชัดเจนให้ได้

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ผู้กำกับอวี๋ก็กระตือรือร้นขึ้นมาทันที "เฮ้อ คุณทราบเรื่องคดีที่รองประธานของหลงอวี่กรุ๊ปถูกสังหารเมื่อปีที่แล้วใช่ไหม"

"เรื่องนี้ใครจะไม่ทราบกัน ตอนนี้คดียังไขไม่ได้เลยนี่ครับ"

"มันเกี่ยวข้องกับคดีนั้นแหละ..." ผู้กำกับอวี๋พูดขึ้นอย่างมีลับลมคมใน

"เกี่ยวข้องกับคดีนั้น?" ประธานหวงแปลกใจเป็นพิเศษ "คนของกองสืบสวนอาชญากรรมอยากค้นอะไรจากห้องพักนั่นกัน"

ผู้กำกับอวี๋อยากเล่าออกมาเต็มที แต่กฎของตำรวจทำให้เขาพูดอะไรไม่ได้อีก เขาทำได้เพียงตอบกลับด้วยน้ำเสียงเสียดายว่า "บอกไม่ได้แล้วละ ก่อนไขคดีได้ทุกอย่างล้วนเป็นความลับ"

ประธานหวงเองก็เป็นคนฉลาด เขาจึงรีบตอบรับทันที "เฮ้อ จะเรื่องอะไรก็ช่าง อย่างไรก็ไม่เกี่ยวกับผมอยู่แล้ว" เขาและอีกฝ่ายสนทนาไปเรื่อยเปื่อยอีกสองสามประโยคจากนั้นก็วางสายไป

ตอนนี้พนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนนั้นกลับมาถึงบ้านพักแล้ว ขณะที่ทั้งสองกำลังเตรียมตัวเก็บกวาดของผิดกฎหมายส่วนหนึ่งทิ้งไปนั้น โทรศัพท์ของคนร่างสูงก็ดังขึ้น

"ครับประธานหวง" เด็กหนุ่มบอกกับเพื่อนไปพลางรับโทรศัพท์ไปพลาง ขณะที่เสียงประธานหวงเล็ดลอดออกมาจากลำโพงทันที "พวกแกสองคนรีบลงไปรอด้านล่างเดี๋ยวนี้ หากคนของกองสืบสวนอาชญากรรมมาให้ขวางพวกเขาเอาไว้ อย่าให้เข้ามาในเขตที่พักได้เด็ดขาด เข้าใจไหม"

ชายร่างสูงรู้สึกลำบากใจนิดหน่อย “พวกเขาเป็นตำรวจนะครับ แล้วตอนนี้ก็ทำเอกสารตามขั้นตอนแล้วด้วย พวกเราจะขวางยังไงครับ”

“ฉันไม่สน” น้ำเสียงของประธานหวงทั้งรีบร้อนทั้งเอาแต่ใจ “พวกแกจะใช้วิธีอะไรก็แล้วแต่ ขวางไว้ไม่ได้ก็ต้องถ่วงเอาไว้ให้อยู่ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก็มีฉันรับแทน หากปล่อยให้ตำรวจเข้าไปได้พวกแกรอตายได้เลย!”

คำพูดเคร่งเครียดขนาดนี้ ชายร่างสูงจึงอดสั่นเทิ้มขึ้นมาไม่ได้ เขารีบอธิบายเจตนาของเจ้านายให้พรรคพวกฟัง ทั้งสองคนจึงรีบลงไปรออยู่ที่ปากประตูทางเข้าเขตที่พักโดยไม่สนใจเก็บข้าวของใด ๆ อีก

เรื่องนี้ทำให้รู้สึกลำบากใจจริง ๆ ฝ่ายหนึ่งคือผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมผู้ยิ่งใหญ่ อีกฝ่ายคือเจ้านายผู้เก่งกาจ จะขัดใจฝ่ายไหนก็ไม่ได้ ชายหนุ่มทั้งสองมองไปยังถนนด้านนอกที่พักอย่างไม่สบายใจ หวังว่าคนของฝ่ายกองสืบสวนอาชญากรรมไม่ต้องมาอีกก็ดี

ราวสิบนาที จู่ ๆ ก็เห็นรถหรูอเนกประสงค์คันหนึ่งเลี้ยวเข้าซอยมา รถพุ่งเข้ามาทางนี้อย่างรวดเร็ว ขณะเข้าใกล้คนทั้งสองก็ไม่ชะลอลงเลย พวกเขารีบหลบลงข้างทางทันที รถเบนซ์คันนั้นเหยียบเบรกเสียงดังแสบแก้วหูแล้วหยุดกึกลงตรงหน้าทั้งสอง ทันใดนั้นชายหนุ่มรูปร่างกำยำคนหนึ่งก็กระโดดลงมาจากที่นั่งข้างคนขับ เดินสองก้าวเข้าประชิดตอนหลังของรถแล้วเปิดประตูอย่างคล่องแคล่ว ชายอ้วนวัยกลางคนคนหนึ่งลุกออกมาจากเบาะหลังอันกว้างขวางของรถ

ชายร่างสูงความรู้สึกไวกว่ารีบชิงขึ้นหน้ากล่าวทักทายทันที “ประธานหวง” ที่แท้ชายวัยกลางคนคนนี้ก็คือเจ้านายของพวกเขา

แต่ประธานหวงกลับไม่ได้สนใจ เขาลงจากรถแล้วถอยออกไปยืนด้านข้าง โค้งตัวคำนับเบา ๆ อย่างนอบน้อมให้กับคนในรถ จากนั้นมีชายอีกคนลงมาจากหลังรถอันกว้างใหญ่ ชายคนนี้อายุราว ๆ สี่สิบปี รูปร่างผอมบาง ใบหน้าเรียวตอบ จมูกโด่งปลายงุ้มทำให้ผู้ที่พบเห็นยากจะลืมเลือน หลังเขาลงจากรถกลับไม่รีบเร่งก้าวเดิน เพียงกวาดตามองไปรอบทิศ สุดท้ายจึงจ้องไปยังชายหนุ่มสองคนข้างรถ

"สองคนนี้คือ รปภ.ในสังกัดของผมเองครับ" ประธานหวงแนะนำกับเจ้าของจมูกงุ้มคนนั้น จากนั้นหันมาตวาดลูกน้องของตน "อย่ามัวแต่อึ้งอยู่ รีบเรียกเถ้าแก่เกาสิ!"

เด็กหนุ่มทั้งสองคนตกใจ เถ้าแก่เกามีชื่อเสียงมากในเมืองแถบตะวันออก แต่จากตำแหน่งของพวกเขาจึงไม่มีโอกาสได้พบ ใครจะรู้ว่าบุคคลใหญ่โตระดับนี้จะมาอยู่ตรงหน้าตน พวกเขาโค้งตัวคำนับพร้อมกล่าวว่า "เถ้าแก่เกา" จากนั้นก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่กล้าขยับเขยื้อนไปไหน

แน่นอนว่า 'เถ้าแก่เกา' ที่ว่าก็คือเกาเต๋อเซินนั่นเอง เขา "อืม" รับเสียงหนึ่ง "พวกตำรวจมารึยัง"

ชายร่างสูงรีบตอบกลับว่า "ยังครับ"

"พวกแกสองคนทำได้ไม่เลว" เกาเต๋อเซินกล่าวชมประโยคหนึ่ง ใบหน้าเขาเปื้อนยิ้มอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่รู้ทำไม เมื่อคนรอบข้างสบตากับเขากลับให้ความรู้สึกหนาวเหน็บอยู่เสมอ

ระหว่างการพูดคุย ก็มีชายหนุ่มรูปร่างกำยำอีกสองคนลงมาจากรถอเนกประสงค์ พวกเขาและชายที่เดินลงมาจากที่นั่งข้างคนขับต่างแยกย้ายไปสังเกตสถานการณ์รอบตัวเกาเต๋อเซินอย่างระแวดระวัง

ประธานหวงก้าวไปด้านหน้าก้าวหนึ่ง สั่งลูกน้องของตนเอง "พวกแกไปนำทางข้างหน้า เถ้าแก่เกาจะเข้าไปหาของในห้อง"

ชายร่างสูงและร่างเตี้ยทั้งสองรีบหมุนตัวเดินเข้าไปยังที่พักอาศัยของตน ขณะเดียวกันในใจก็งุนงงเป็นอย่างยิ่ง ในห้องนี้ซ่อนสมบัติอะไรเอาไว้กันแน่นะ ทำไมคนใหญ่คนโตมากมายต่างให้ความสนใจกันนัก

เกาเต๋อเซินและประธานหวงเดินตาม รปภ.ทั้งสองคนไป ชายหนุ่มที่นั่งข้างคนขับคนนั้นตามติดเกาเต๋อเซินเป็นเงา ขณะเดียวกันก็ส่งสัญญาณมือออกไป อีกสองคนที่ลงจากรถมาทีหลังจึงไม่ตามมาด้วย พวกเขาเฝ้าอยู่บริเวณหน้าที่พัก เห็นได้ชัดว่าต้องรับหน้าที่ขัดขวางตำรวจไว้

คนกลุ่มนี้เดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็ถึงจุดหมาย ชายร่างสูงหยิบกุญแจเปิดประตูจากนั้นก็เชิญเกาเต๋อเซินและคนอื่น ๆ เข้าไป

"ของของผู้เช่าคนก่อนเก็บไว้ตรงไหน" ประธานหวงแทรกตัวไปกลางห้อง เดินไปพลางถามไปพลาง

ชายร่างสูงยื่นมือชี้ไปทางมุมหนึ่งของห้องรับแขก "ทั้งหมดอยู่ในห้องเก็บของนั่นครับ"

ประธานหวงเดินหน้าไปเปิดประตูห้องเก็บของ ห้องนั้นไม่ใหญ่ประมาณสามถึงสี่ตารางเมตรเท่านั้น ภายในมืดสนิทมองอะไรไม่เห็น เขาจึงถามขึ้นว่า "มีหลอดไฟไหม"

ชายร่างสูงตอบว่า "มีครับ" ชายร่างเตี้ยอีกคนที่ยืนอยู่ตรงมุมกำแพงพอดียื่นมือไปเปิดสวิตช์ไฟ

หลังไฟสว่างขึ้น สภาพในห้องเก็บของก็ชัดเจนขึ้น ภายในมีของไม่มาก นอกจากหมอนและผ้าห่มแล้ว ยังมีกะละมังใส่ของใช้ส่วนตัวและถุงสัมภาระที่อัดแน่นอีกสองใบ

ประธานหวงกวาดตามองเล็กน้อยจากนั้นก็หันกลับมากล่าวว่า "พวกแกลงไปเฝ้าด้านล่าง อย่าปล่อยให้ตำรวจขึ้นมาเด็ดขาด" เขาออกคำสั่ง แต่ความจริงแล้วจุดประสงค์หลักคือแยกตัวเจ้าสองคนนั้นออกไป เพราะไม่ว่าอย่างไรของที่พวกเขาต้องการหาก็เป็นของสำคัญที่ยิ่งคนอยู่ในเหตุการณ์น้อยเท่าไหร่ยิ่งดี

ชายทั้งสองไม่กล้าขัดคำสั่งรีบถอยออกไปนอกห้องทันที ความจริงพวกเขายินดีถอยออกมาอยู่แล้ว เพราะอย่างไรเสียก็มีคนมีความสามารถของเถ้าแก่เกาเฝ้าอยู่อีกสองคน พวกเขาถือว่าหมดธุระแล้ว

หลังจากทั้งสองออกไป ประธานหวงเริ่มตรวจค้นถุงสัมภาระสองถุงนั่น แม้ว่าเขาจะรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ แต่การทำงานยังคงรวดเร็วอยู่ ผ่านไปไม่นานเขาก็ถอนหายใจเบา ๆ เฮือกหนึ่ง "เจอแล้วครับ!" น้ำเสียงดีใจเป็นพิเศษ

สีหน้าเกาเต๋อเซินเปลี่ยนไป เขาเดินขึ้นหน้าสองก้าว ก่อนจะเห็นประธานหวงที่หมุนตัวกลับมานั้นถือถุงพลาสติกสีดำอยู่ถุงหนึ่งในมือ ถุงนั้นถูกเปิดออกแล้ว เผยให้เห็นเทปคาสเส็ตม้วนหนึ่งด้านใน

เกาเต๋อเซินกวักมือเบา ๆ ชายหนุ่มด้านหลังส่งเครื่องเล่นเทปพกพา

มาให้ ขณะเดียวกันประธานหวงก็ส่งเทปคาสเส็ตไปให้เขา เกาเต๋อเซินวางเทปคาสเส็ตเข้าตำแหน่ง สวมหูฟัง จากนั้นก็กดปุ่มเล่นเทป สองสามนาทีหลังจากนั้น เขาก็ถอดหูฟังออก ราวกับฟังเสียงในเทปนั่นจนจบแล้ว

ประธานหวงเห็นว่าสีหน้าของเกาเต๋อเซินไม่เปลี่ยนเลยสักนิด จึงอดถามไม่ได้ว่า "เป็นยังไงบ้างครับ"

"แกลองฟังเองแล้วกัน" เกาเต๋อเซินส่งของในมือให้อีกฝ่าย ประธานหวงฟังด้วยความตื่นเต้นรอบหนึ่ง ระหว่างนั้นก็ควบคุมสีหน้าเอาไว้ไม่อยู่ พอฟังจบเขาก็กล่าวถามด้วยความดีใจว่า "ตอนนี้ควรทำยังไงดีครับ ส่งมอบให้ตำรวจหรือว่า..."

เกาเต๋อเซินโบกมือ "ฉันต้องเก็บเอาไว้สิ" ขณะพูดมุมปากของเขาก็เผยให้เห็นรอยยิ้มบางๆ แต่ความนัยในรอยยิ้มนั้นกลับแปลกประหลาดจนยากจะอธิบายความเย็นชา

ทดลองอ่าน